

ทำราบรัก เมียพยศ

ลินิน

เมื่อเสือหนุ่มและเสือสาวมาอยู่ในถ้ำเดียวกัน
ความร้อนแรงจึงบังเกิด...

1

เจ้าพ่อ

โรเรนโซ เอ รอสซี ขยี้มคอเสื้อชายตัวโตที่สูงพองๆ กับเขา แล้วกระซอกเข้าหาตัว ดวงตาวาววับด้วยความโกรธจัดกับการทำงานที่ผิดพลาดของลูกน้อง สำหรับเขาแล้วยินดีจ่ายเงินเดือนให้ลูกน้องทุกคนมากกว่าที่อื่นหลายเท่า แต่ขอแค่อย่างเดียว ห้ามมีคำว่า ‘พลาด’

“แก็ทำงานพลาด” เขาคำรามก้อง เสียงของโรเรนโซที่สะท้อนกลับไปกลับมาในห้องสี่เหลี่ยมที่นั่นยิ่งทำให้ความน่ากลัวของเขาเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ

“ผมขอโทษครับคุณโรเรนโซ ผมขอโอกาส...” ประโยคนี้ไม่มีโอกาสได้หลุดออกไปจากปากคนพูด เพราะคอเสื้อถูกรั้งอย่างแรงจนรัดคอหอย ส่งผลให้ใบหน้าเขาแดงก่ำ ตาเหลือกลาน ก่อนจะถูกปล่อยร่วงลงกับพื้น

“ไม่มีโอกาสสำหรับคนทำงานพลาด”

“แต่ที่ผม...”

“เอาตัวมันออกไป!”

“คุณโรเรนโซครับ คุณโรเรนโซ!” คนทำงานพลาดร้องลั่นเมื่อถูกเพื่อนร่วมงานลากตัวออกไป เสียงอ้อนวอนของชายคนนั้นดังไปตลอดทาง

ชายหนุ่มมองตามอย่างหงุดหงิด ทำให้จูเซบเป้ ลูกน้องคนสนิท ชักไม่กล้าเข้าใกล้

“ยังมีหน้ามาขอความเห็นใจ ฉันไม่เอาปิ่นมันกรอกปากมันก็ดีเท่าไรแล้ว”

“ใจเย็นๆ ก่อนครับเจ้านาย อย่าให้อัคนทำงานไม่ได้เรื่องคนเดียว มาทำให้อารมณ์เสียเลยครับ ผมว่าเจ้านายไปดื่มอะไรเย็นๆ ก่อนดีกว่า เดี่ยวผมตามแอร์ริณมาให้”

แอร์ริณที่เขาพูดถึง คือนางแบบสาวทรงโตที่ผ่านเวทีการประกวดนางแบบและได้รับตำแหน่งเมื่อสองปีก่อน ตอนนี้จึงมีผลงานทั้งถ่ายแบบ นิตยสารและงานเดินแบบมากมาย เธอมีชื่อเสียงอยู่พอสมควร โดยเฉพาะปีนี้กำลังจะได้เล่นภาพยนตร์จากผู้กำกับคนดังของอิตาลี

แอร์ริณ เป็นคนอ่อน อีัย...คู่ดวงคนล่าสุดของเจ้านายเขา อายุแค่ยี่สิบเอ็ด ในขณะที่โรเรนโซอายุสามสิบเอ็ดปี และดูสาวเจ้าจะทำให้เจ้านายเขาถูกใจเป็นพิเศษเพราะเห็นดวงกันมาสี่เดือนแล้ว ถือว่าเจ้าหล่อนทำลายสถิติมากกว่าคนอื่นๆ ที่โรเรนโซคบหามา

“อ้อ” โรเรนโซพยักหน้ารับ หมุ่นี่มีเรื่องให้หงุดหงิดไม่หยุดหย่อน ไปดื่มอะไรเย็นๆ ตามคำแนะนำของจูเซบเป้ก็ดีขึ้นเหมือนกัน อีกไม่กี่วันเขาก็ต้องไปเกาะยาเลห์ อันเป็นเกาะที่อยู่ในประเทศกัมพูชา แต่มีชายแดนส่วนหนึ่งติดกับประเทศไทย ซึ่งเขาซื้อเกาะแห่งนี้มาเมื่อหลายปีก่อน และตอนนี้กำลังดำเนินการก่อสร้างกาสิโนขนาดใหญ่ เพราะที่นั่นบรรยากาศดี มีชายหาดยาวเหยียด มีทั้งภูเขาและป่าไม้ เหมาะแก่การพักผ่อนหย่อนใจ

การก่อสร้างดำเนินการมาจนใกล้แล้วเสร็จ ตอนนี้ตัวอาคารเสร็จแล้ว เหลือแต่การตกแต่งและรับสมัครพนักงาน เขาต้องการพนักงานสาวสวยและต้องเป็นชาวเอเชีย เพราะพวกนี้เอาใจแขกเก่ง พูดจาอ่อนหวาน เป็นตัวดึงดูดลูกค้าให้หลงไหลมาที่กาสิโนของเขา

อีกทางหนึ่ง

กาลิโนนี่เขาไม่ได้ลงทุนคนเดียว แต่ลงทุนกับ วีโต้ รัสซี นักธุรกิจเจ้าของโรงเบียร์ขนาดใหญ่ และนักธุรกิจอีกสามคนที่จะต้องเดินทางไปดูงานที่นั่นเช่นเดียวกัน

“เชิญครับเจ้านาย” จูเซปเปเปิดประตูให้

ชายหนุ่มขึ้นไปนั่งอารมณ์เสียอยู่เบาะหลัง ลูกน้องคนสนิทจึงเปิดเพลงเพราะๆ ให้ฟัง ข้างกายจูเซปเปคือปีเตอร์ บอดี้การ์ดที่ตามติดเป็นเงาตามตัวกับโรเรนโซแทบจะตลอดเวลา ยกเว้นแค่เวลานอนเท่านั้น เหตุเพราะชายหนุ่มมีศัตรูรอบกายมากมาย และเคยโดนลอบทำร้ายมาหลายหน แต่ก็รอดมาได้ทุกครั้ง เขามักเอาคืนคนบงการอย่างเจ็บแสบจนศัตรูของเขาเริ่มเซ็ดเซียด ไม่มีใครอยากจะยุ่งด้วยถ้าไม่จำเป็น

จูเซปเปขับรถพาเจ้านายออกจากสำนักงานใหญ่ของบริษัทผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่เจ้านายเขาเป็นเจ้าของมายังไนต์คลับหรูหราที่ราคาดสมาชิกแพงหูฉี่ แยกส่วนใหญ่จึงเป็นนักธุรกิจ ไฮโซ และเศรษฐีกระเป๋านัก ที่นี้มีความเป็นส่วนตัวมาก ไม่มีใครเข้ามาเยี่ยมยามให้ปวดหัว

หลังสั่งเครื่องดื่มมาให้เจ้านาย จูเซปเปก็โทร. เรียกแอร์วนมา แม้ว่าตอนนั้นหญิงสาวกำลังผ่อนคลายเป็นอ่างอาบน้ำหลังจากถ่ายแบบเหนื่อยมาแล้วทั้งวัน ก็ต้องรีบร้อนออกมาหาเขา เพราะเป็นที่รู้กันว่าโรเรนโซคือหนุ่มหล่อใจร้อน เจ้าอารมณ์และขี้หงุดหงิดเป็นที่สุด หากเอาใจเขาได้ถูกจุดละก็ จะขออะไรก็ง่ายเหมือนพลิกฝ่ามือ แต่หากทำให้เขาไม่พอใจ คนที่ทำได้ต้องเตรียมตัวลงนรกได้เลย สำหรับเขาถ้าได้ตัดสินใจแล้วคือลงโทษเลย ไม่มีรองลงอาญา

นางแบบสาวรีบร้อนออกมาหลังแต่งหน้าแต่งตัวโดยใช้เวลาสั้นที่สุดตั้งแต่เคยทำมา ตอนที่เธอมาถึง เขากำลังดื่มเครื่องดื่มที่ไม่ต้อง

เดาก็รู้ว่าสั่งตรงมาจากบริษัทตัวเองไปแล้วหลายแก้ว เธอจึงขยับมานั่งชิดแล้วแย่งเหล้ามาป้อนให้อย่างเอาอกเอาใจ

“ขอโทษที่มาช้านะคะ ฉันทัวนอนน้ำอยู่” เธอแก้ตัว

“คนของผมผิดเองที่เรียกคุณมากะทันหัน” เขาตอบด้วยสีหน้าที่ยังไม่คลายความขี้ติ่ง แต่ใบหน้าสวยๆ ของหญิงสาวก็ทำให้เขารอมนดีขึ้นมาบ้าง

“จูเซปเป่บอกว่าคุณอารมณ์ไม่ดี มาค่ะ...ฉันνωดให้ละ แล้วก็จ้ะดื่มเป็นเพื่อนคุณด้วย” แอริณลากได้ปลายนิ้วไปตามท่อนแขนกำยำหัวไหล่ แล้วบีบนวดเบาๆ

คนมองอย่างจูเซปเป่ที่ยืนอย่างสงบอยู่ไม่ไกลเห็นว่าควรจ้ะเรียก ‘จูบได้’ น่าจะถูกต้องกว่า

ชายหนุ่มหลับตาฟังแผ่นหลังเข้ากับผนังโซฟาด้วยสีหน้าผ่อนคลาย ช่วงนี้เขามีงานที่ต้องรับผิดชอบหลายอย่าง ปัญหาและความยุ่งยากต่างๆ จ้ะเพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัว เขาจำเป็นต้องเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นก็ปกครองคนหมู่มากไม่ได้ หากทำตัวเหยาะเหยาหรือใจดีเกินเหตุจะมีใครยำเกรงเขา

ชื่อเสียงเขาไม่ค่อยดีนัก เมื่อพูดถึง โรเรนโซ่ เอ รอสซี่ นอกจากคนส่วนใหญ่จะนึกถึงความหล่อเหลามีเสน่ห์ดึงดูดแล้ว ยังทำให้นึกถึงภาพลักษณ์ของมาเฟียตัวร้ายผู้โหดเหี้ยมเด็ดขาด และไม่มีกรหยาบยื่นโอกาสให้แก่คนที่ทำงานพลาด แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้สาวๆ หวาดหวั่น ตรงข้ามพวกหล่อนกลับยิ่งดาหน้าเข้ามาหาเขาไม่หยุดหย่อน

เขาหล่อ รวย ร้าย และเย็นชา แต่คุณสมบัติทุกอย่างในตัวกลับยิ่งกระตุ้นให้เขาเป็นที่สนใจของใครต่อใคร เขาเปลี่ยนผู้หญิงเป็นว่าเล่นก็จริง แต่ไม่มีใครเลยสักคนที่ชายหนุ่มให้เกียรติเรียกว่าคนรักอย่างดีที่สุดก็แค่คู่ควง เช่นที่แอริณกำลังเป็นอยู่

“คืนนี้...ค้างกับฉันนะคะ”

“พรุ่งนี้ผมต้องไปเกาะยาเลห์ มีอะไรต้องเตรียมอีกหลายอย่าง”

“เกาะยาเลห์ เกาะที่คุณกำลังจะเปิดกาสีโนนะหรือคะ”

“ใช่ ผมต้องไปดูงานที่นั่น เพราะสิ้นเดือนเราก็จะเปิดให้บริการ
กันแล้ว อ้อ...ผมจกของคุณเป็นฟรีเซนเตอร์ให้ผมด้วยนะแอริน ค่าตัวคุณ
ผมจ่ายไม่อันอยู่แล้ว”

“โอ้...ฉันเป็นเมียคุณนะคะ ไม่จ่ายสักบาทฉันก็ยินดี” นางแบบ
สาวเอใจ

ชายหนุ่มนิ่วหน้า ดูไม่สบอารมณ์จนคนพูดชะงักงัน

“เออ...ฉันพูดอะไรผิดไปหรือเปล่าคะ”

“ผมไม่เคยใช้งานใครฟรีๆ ‘ทุกเรื่อง’” ชายหนุ่มเน้นที่ท้ายประโยค
เพื่อจะบอกให้แอรินรู้ว่าเขาหมายถึงเรื่องบนเตียงด้วย “และผมยังไม่
คิดมีเมียในตอนนี้”

“โรเรนใช่คะ...” นางแบบสาวร้องเรียกเมื่อชายหนุ่มผุดลุกขึ้น
บ่งบอกว่าอารมณ์เสียเต็มทน เธอคว้าแขนเขามากอด ละล่ำละลักบอก
“ฉันขอโทษนะคะที่ทำให้คุณอารมณ์เสีย”

“ผมดื่มพอแล้ว คุณจะดื่มต่อก็ตามใจ เดี่ยวพวกเขาจะเก็บเงิน
ที่ผมเอง ขอตัว”

“โรเรนใช่คะ อย่าทำแบบนี้กับฉันเลยนะคะ” แอรินขยับเข้ามา
ชิดแล้วกอดแขนเขาไว้แน่น น้ำตานองหน้า “ถ้าคุณไม่ชอบ ฉันจะ
ไม่พูดแบบนี้อีกแล้ว นะคะ”

“ผมไม่ได้โกรธคุณหรอก ผมแค่...” ชายหนุ่มไหวไหล่ “ไม่อยากจะ
ดื่มแล้วก็เท่านั้นเอง ผมอยากจะกลับไปพักผ่อนก่อนเดินทาง”

“อย่างนั้นก็ไปนอนพักที่ห้องฉันนะคะ แล้วค่อยกลับ ฉันจะนวด
ให้คุณสบายตัวนะคะ” เธอมองอ้อนๆ น้ำตายังเต็มหน่วยตา

เขามองเธออย่างขังใจ พรุ่งนี้เขาก็ต้องเดินทางไปลุยงานต่อแล้ว
คืนนี้ปลดปล่อยอารมณ์ไปกับเรื่อนร่างสวยๆ ของแอรินก่อนเดินทาง

ก็ดีเหมือนกัน

“ก็ได้”

“จริงหรือคะโรเรนโซ่”

นางแบบสาวฉีกยิ้มกว้างแล้วควงแขนเขาเดินออกไป โดยมี จูเซปเปเดินตามหลังมาจนถึงลานจอดรถ บอดีการ์ดที่รออยู่ด้านนอก รีบเปิดประตูรถให้

ชายหนุ่มส่งคนสนิทให้ขับรถของแอรินตามไปที่บ้านของหญิงสาวซึ่งเป็นบ้านสองชั้นขนาดกะทัดรัดแต่น่าอยู่ เขามาที่นี่หลายครั้ง และบ้านหลังนี้เขาก็เป็นคนซื้อให้เธอแทนคอนโดมิเนียมเดิมที่หญิงสาวเช่าอยู่ เขาเดินตามเธอเข้าไปในบ้าน ส่วนลูกน้องทั้งสองคนรออยู่ด้านนอก

หญิงสาวเปิดตู้เย็นและหยิบขวดน้ำมารินใส่แก้วบริการเขา เอาอกเอาใจเขาด้วยการบีบนิ้วให้ จนเห็นว่าเขารมณดีขึ้นมากแล้ว จึงเอ่ยปากชวนเขาขึ้นไปอาบน้ำ

“วันนี้ฉันจะขัดตัวให้ล่ะคะ” แอรินบอกด้วยน้ำเสียงยั่ววน

เขาตามเธอขึ้นไปบนห้องนอน แต่ไม่ทันที่จะเดินไปถึงห้องน้ำ เขาก็กระซอกเธอเข้ามาจูบอย่างเร่าร้อนและหนักหน่วง หญิงสาวตอบสนองอย่างเร่าร้อนพอกัน พลังเย็นมือปลดเสื้อสุทที่เขาสวมอยู่ ออกอย่างร้อนรน ไม่อยากผละริมฝีปากออกจากกันให้อารมณ์ขาดตอน

โรเรนโซ่เองก็ตะปบมือมายังหน้าอกอวบใหญ่ เกี้ยวปลายนิ้วปลดกระดุมเสื้อของเธอออกจนหมดทุกเม็ดแล้วกระซอก ไม่สนใจว่าเสื้อตัวสวยของหญิงสาวจะล่อยละลือปลิวไปตกลงยังทิศทางใด

อโนมา สาวสวยลูกครึ่ง อิตาลี-ไทย รูปร่างเล็กกะทัดรัด และมีใบหน้าหวานปานน้ำผึ้ง ดวงตาสีน้ำตาลของเธอฉายแววดูร้อน
หญิงสาวกำลังยืนจ้องห้องทำงานของบิดาตาแทบถลน ความสงสัย

พุ่งเข้าสู่สมองเหมือนคลื่นยักษ์ถาโถม หลายครั้งที่เธอเห็นวีโต้ บิดาของเธอแอบเข้ามาคุยโทรศัพท์คนเดียวในห้องทำงาน และยังสั่งห้ามไม่ให้เธอเข้ามายุ่งยามภายในห้อง ยิ่งทำให้เธอสงสัย...ต้องมีอะไรแน่

หญิงสาวเดินเป็นหนูติดจิ้นอยู่หน้าห้องนั้น ความอยากรู้อยากเห็นมากจนไม่อาจเก็บกักความสงสัยเอาไว้ได้ เธอกำลังสงสัยว่าพ่อจะมีผู้หญิงอื่น และผู้หญิงคนนั้นจะต้องพิเศษกว่าพวกเบ๊บายรายทางที่พ่อเคยผ่านมา ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำท่ามีลับลมคมในแบบนี้

พอกับแม่หย่ากันตั้งแต่เธอยังเด็ก แม่กลับประเทศไทยและแต่งงานมีครอบครัวใหม่ ส่วนเธออยู่กับพ่อที่มีลานมาตลอดจนถึงปัจจุบัน และเธอจะไม่ยอมให้ใครมาพรากความรักของท่านไปเหมือนที่เธอโดนพรากความรักจากแม่ไปอีกแล้ว เธอจะไม่ยอมให้พ่อแต่งงานใหม่เด็ดขาด ไม่ยอม!

หญิงสาวหลับตาแน่น สันหน้าจ่นเส้นผมหยักศกยาวสลวยกระจายเต็มแผ่นหลัง แต่เมื่อลืมตาขึ้นมาอีกที ‘วีโต้’ บิดาของเธอก็เปิดประตูออกมา

ท่าทางของบุตรสาวทำให้เขาเลิกคิ้ว “เป็นอะไรนีก ก็ ไม่สบายหรือ?”

“เปล่าค่ะ วีโต้ทำอะไรอยู่คะ” หญิงสาวเรียกบิดาด้วยชื่อตามความเคยชินที่เรียกมาตั้งแต่เด็ก วีโต้บิดาของเธอแม้จะอายุสี่สิบแปดปี แต่ท่านยังดูหนุ่มและหล่ออยู่มาก...มากจนเธอหวน และไม่ยอมให้พ่อคบหากับใครจริงจิง เธอยอมให้ใครต่อใครที่พ่อคบด้วยเป็นแค่เพียงทางผ่านเท่านั้น

หญิงสาวอายุยี่สิบสองปี เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว แต่ถึงอย่างไรเธอก็ยังคงหวงท่าน และอยากเก็บท่านเอาไว้กับเธอไปตลอดชีวิตอยู่ดี

“คุยโทรศัพท์” วีโต้ตอบแล้วโอบไหล่บุตรสาวพาเดินลงไป

รับประทานอาหารเย็นด้วยกัน

หญิงสาวจิกปลายเท้าไว้กับพื้น ขึ้นตัวไว้เต็มที่ “ทำไมต้องขึ้น
มาคุยในห้องเงียบๆ ด้วยละคะ คุยกับใคร”

“แล้วเราจะอยากรู้ไปทำไมอี” วิได้หัวเราะขึ้น รู้ดีว่าอโนมากลัว
อะไร เธอกลัวที่จะต้องอยู่ท่ามกลางครอบครัวใหม่ของพ่อและแม่
เพราะรู้อย่างนี้เขาถึงยังไม่ยอมแต่งงานใหม่กับผู้หญิงคนไหน แม้ว่า
ตอนนี้จะเจอคนที่ถูกใจแล้วก็ตาม

“ก็อยากรู้ว่าวิได้คุยกับสาวที่ไหนหรือเปล่า”

“คุยเรื่องงาน จริงๆ ชัวร์ ร้อยเปอร์เซ็นต์” เขาบอกเมื่อเห็นสีหน้า
คลางแคลงใจของเธอ “ทำไมทำหน้าแบบนั้น ไม่เชื่อคำพูดของป้า
หรือไง”

“สาบาน?”

“โอเค...สาบาน คุยเรื่องงานจริงๆ” เขารั้งตัวบุตรสาวให้เดินลง
บันไดมาจนถึงห้องอาหาร เมื่อนั่งลงเรียบร้อยแล้วจึงบอกเรื่องสำคัญ
“อาทิตย์หน้าป้าต้องไปที่เกาะยาเลห์ ประเทศกัมพูชา”

“ไปทำไมคะ” หญิงสาวขมวดคิ้ว นั่นใช้อย่างที่เธอคิดไว้ไม่มีผิด
พอรับโทรศัพท์เสร็จแล้วก็หาเรื่องจะไปที่อื่น ไปตั้งไกลถึงกัมพูชา เป็น
ที่ซึ่งวิได้จะทำอะไรก็ได้โดยที่เธอไม่รู้ เรื่องอะไรจะยอม

“หนูไปด้วย”

“ไม่ได้” วิได้ส่ายหน้าดิ๊ก “ป้าไปเรื่องงาน ที่นั่นไม่เหมาะกับหนู
หรอก”

“งาน? งานอะไรคะ วิได้จะทำโรงงานผลิตเบียร์ที่ใหม่หรือไง”

“เปล่า งานใหม่ ป้าร่วมลงทุนกับโรเรนโซ เจ้าของบริษัทรสซี่
ที่ผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์นั่นไง แต่ที่นั่นไม่เหมาะจะให้หนูไปหรอก
อยู่บนเกาะไร้ความเจริญแบบนั้นไม่มีอะไรสนุกเลยสักนิดเดียว หนูเอง
ก็เพิ่งเรียนจบ หากยังไม่อยากไปทำงานที่บริษัทก็ไปเที่ยวพักผ่อนสมอง

ก่อนก็ได้”

“วีได้กำลังมีความลับกับหนู” อโนมายังคงเชื่อในกลางสังหรณ์ของตนเอง เธอรู้สึกได้ว่าวีได้ไม่อยากให้เธอไปที่นั่น เหตุผลที่ว่าเกาะยาเลห์ไม่เหมาะกับเธอเพราะกันดารและไร้ความเจริญนั้นฟังไม่ขึ้น เพราะวีได้รู้อยู่แล้วว่าเธอเป็นคนกินง่ายอยู่ง่าย

“ไม่มีน่า...”

“หนูจะต้องรู้ให้ได้” อโนมาจิ้มล้อมลงบนสลัดผลไม้ชิ้นหนึ่งแล้วส่งเข้าปาก เคี้ยวแรงๆ เหมือนต้องการระบายอารมณ์

“เรานี่มันคือจริงๆ อยากจะหาความลับของป้าก็หาไปเถอะ หนูไม่มีทางหามันเจอ เพราะป้าไม่มีความลับอะไรเลยสักอย่าง”

“ก็ไม่นั่นหะ” หญิงสาวทำปากยื่น จิ้มอาหารเข้าปากแล้วเคี้ยวแรงๆ ต่อ มองตอบบิดาด้วยสายตาท้าทาย “หนูเป็นคนจับผิดเก่ง วีได้ก็น่าจะรู้”

วีได้ส่ายหน้า สายตาแบบนั้นทำให้เขาเป็นกังวล ลูกสาวเขาโตขนาดนี้แล้ว แต่นิสัยบางอย่างก็ยิ่งเหมือนเด็ก และเมื่ออยากรู้อะไรแล้วก็จะต้องรู้ให้ได้

เห็นที่เขาจะต้องบินไปก่อนกำหนด คงต้องสั่งให้ลูกน้องจัดการเรื่องแผนการบินใหม่ จากเดิมที่จะบินด้วยเครื่องบินส่วนตัวในสัปดาห์หน้าให้เป็นวันมะรืนนี้แทน

แองเจนนั่งหาวหอยดๆ เมื่ออโนมาเพื่อนรักของเธอโผล่มาหาถึงที่คอนโดฯ ตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อให้เธอช่วยคิดในเรื่องที่เธอเห็นว่ามันไร้สาระที่สุด

“เร็วซี ช่วยฉันคิดที่ว่าทำไมฉันถึงรู้ว่าวีได้จะไปทำอะไรที่กัมพูชา วีได้จะต้องนัดผู้หญิงที่ไหนไปพลอดรักกันที่นั่นแน่”

“แล้วมันจะแปลกอะไร พ่อแกเป็นผู้ชาย มีเลือดมีเนื้อ แล้วเขา

ก็อยู่เป็นโสดสนใจแกมาจนแก่เนี่ยอายุขึ้นเลขสองแล้ว แกก็ปล่อยๆ
เขาบ้างเหอะ”

“ไม่” หญิงสาวส่ายหน้าอย่างตื้อตึง

“เอาแต่ใจตัวเองที่สุด”

“แกไม่เข้าใจหรอก เพราะแกเกิดมาในครอบครัวที่อบอุ่น แต่
ฉันโตมาก็เห็นพ่อกับแม่แยกทางกัน แม่ไปมีครอบครัวใหม่ มีลูกใหม่
แล้วแม่อีกก็รักฉันน้อยลง ชีวิตฉันมีแต่วิบัติเท่านั้น ถ้าวันหนึ่งวิบัติแต่งงาน
มีลูกใหม่แล้ว แกจะให้ฉันไปอยู่ตรงไหน อยู่กับครอบครัวของแม่ฉันก็
เป็นคนนอก จะอยู่กับครอบครัวพ่อ ฉันก็เป็นคนอื่น”

อโนมาเสียงเริ่มสั่นจนคนฟังถอนหายใจ

“ถ้าเกิดแกอยากมีแฟนแล้วพ่อแกห้ามบ้างล่ะ แกจะยอมไหม”

“ยอม! เพราะฉันไม่คิดจะมีคนรัก และก็ไม่คิดรักใคร ฉันจะอยู่
กับวิบัติจนกว่าเราจะตายจากกัน ใครก็มาพรากฉันกับวิบัติออกจากกัน
ไม่ได้”

“นั่งบ้า ไร้สาระ”

“ฉันให้แกมาช่วยคิด ไม่ได้ให้มาว่าฉัน” อโนมาหน้ายู่ลง
ทำสีหน้าครุ่นคิด แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก

แองจี้จึงบอกไปอย่างไม่จริงจังนัก เพราะเธอก็เกลียดจะกลับ
มีหลับแหล่อยู่แล้ว “อยากรู้จักก็ตามไปสิ”

“วิบัติไม่ให้ไปด้วยนี่ยะ”

“ก็อย่าให้รู้สิ”

“อืม...” อโนมาเลิกคิ้ว รู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ในถ้ำมืดๆ แล้วมี
คนถือเทียนไขที่จุดไฟเดินเข้ามาหา แองจี้พูดถูก เธอไม่จำเป็นต้องบอก
ให้รู้ได้รู้ อ่า...ความคิดนี้ช่างวิเศษ “ตามไป อย่าให้รู้ชั้นเหอ” หญิงสาว
เกาคางตัวเอง

แองจี้ยังคงสละสลิมสละ “นอนก่อนนะ อยากกินอะไรก็ตามสบาย

ข้อไว้หลายอย่างในตู้เย็น ขอนอนสักงีบ เมื่อตื่นเพิ่งหลับไปตอนตีสาม
นี่เอง ฮ้าว...”

คนพูดอ้าปากหาวกว้างๆ ขณะที่อนมากำลังอยู่ในภวังค์ สมอง
คิดวางแผนว่าจะแอบไปด้วยวิธีไหน วิได้ถึงจะไม่ว่าเธอไป เอาเถอะ
ถ้าไปถึงสนามบินได้แล้ว วิได้คงไม่ใจร้ายไล่เธอกลับ

หญิงสาวหันมามองคนข้างกายที่นอนหลับคอพับคาโซฟาไป
แล้วก็ส่ายหน้า ก่อนจะจัดท่านอนให้เพื่อนรักใหม่แล้วหาผ้ามาห่มให้
จากนั้นจึงออกไปจากห้อง

หญิงสาวขับรถออกมาจากคอนโดมิเนียมของเพื่อน ตั้งใจ
จะออกไปหาซื้อของใช้ส่วนตัวที่ห้างสรรพสินค้าใกล้ๆ นี่เสียหน่อย
ขณะกำลังเลี้ยวรถเข้าไปในซอยหนึ่ง โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น จึงผลอ
เอี้ยวตัวไปรับ ทำให้เบรกรถอย่างกะทันหัน รถที่เล่นมาตามหลังจึง
ชนท้ายรถของเธอเข้า

“ว้าย! ตายแล้ว” หญิงสาวหวีดร้อง จากนั้นศีรษะก็โขกเข้ากับ
พวงมาลัยรถ เธอสะบัดหน้าไปมาด้วยความเจ็บแล้วรีบลงจากรถไปดู
คู่กรณี

จูเซปเป่สภหยาบคายออกมาคำหนึ่ง เขาต้องรีบไปสนามบิน
พร้อมกับเจ้านายที่เตรียมจะบินไปกัมพูชาในอีกครึ่งชั่วโมง

โรเรนโซ่วางแผนนิตยสารธุรกิจที่ตัวเองอ่านค้างเอาไว้ พลิกนาฬิกา
ข้อมือขึ้นดูแล้วมองออกไปนอกกระจกรถ สาวสวยนั่งกระโปรงสั้นเลย
สะโพกมานิดเดียวกำลังยืนตกลองอะไรบางอย่างกับจูเซปเป่อยู่ รถ
ของเขานั้นขับมาตามปกติ แต่สาวเจ้ากลับขับรถไม่มองทางแล้วยัง
เบรกรถอย่างกะทันหัน รถของเขาถึงได้ชนท้ายเขาได้

‘ผู้หญิงขับรถ’ ประมาทจริงๆ ให้ตาย! เขามองไปยังร่างบาง
ของหญิงสาวคู่กรณี ดูจากความสูงแล้วไม่น่าจะเกินหนึ่งร้อยหกสิบห้า

เซนติเมตร ตัวเล็กแต่ขาสวยชะมัด เจ้าตัวคงรู้ว่าตัวเองขาสวยถึงได้นั่งกระโปรงสั้นขนาดนั้น ซึ่งมันกลับไม่ได้มีส่วนไหนที่ดูชัดตา เกะออก รัศรูปสีดำที่สวมอยู่ก็เน้นให้เห็นอก เอว และสะโพกที่ได้สัดส่วน เสื้อแจ็คเกตหนังแขนยาวที่สวมทับเกะอกทำให้ดูไม่โป๊เกิน และรองเท้าหุ้มข้อสั้นสูงหลายนิ้วก็ช่วยให้เจ้าตัวดูสูงขึ้นมาได้ ชายหนุ่มไล่สายตาจากรูปร่างขึ้นมาหยุดอยู่ที่ใบหน้า ผู้หญิงคนนี้นอกจากรูปร่างดีแล้วหน้าก็ยังสวยหวานชวนมองไม่แพ้กัน

จูเซบเป่คงจะตกลงอะไรกับเจ้าหล่อนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว จึงได้กลับขึ้นรถมา

“ว่าไง”

“เธอยินดีรับผิดขอครับ แต่ผมเห็นว่ารถไม่ได้เป็นอะไรมาก และเราเองรีบด้วย ก็เลย...”

“ไปเถอะ อย่าเสียเวลาเลย”

โรเรนโซ่บอกแล้วซึ่งนี้ไปยังข้อมือตัวเองเพื่อบอกว่าต้องรีบไปแล้ว จูเซบเป่จึงออกรถ แม้หญิงสาวจะยังยืนอยู่หน้ารถตัวเอง แต่โรเรนโซ่ไม่ให้ความสนใจอะไรเธออีก รถคันหุ่ค้อยๆ เคลื่อนห่างออกไป

อโนมามองเห็นหน้าเขาเพียงชั่วแวบ หญิงสาวถอนหายใจ รู้สึกผิดไม่น้อย ปกติแล้วเธอเป็นคนทำอะไรแล้วรับผิดชอบ ไม่สบายใจเอาเสียเลยที่ทางนั้นไม่เอาเรื่องอะไรแบบนี้

หญิงสาวหมดอารมณ์จะซื้อของจึงขับรถกลับบ้าน และก็มาทันเห็นแม่บ้านกำลังจัดข้าวของลงกระเป่าให้บิดา เธอเลิกคิ้วขึ้นอย่างงง

“โซเฟียคะ วิได้ให้จัดกระเป่าหรือคะ”

“คะ ท่านจะเดินทางพุงนี้”

“เอ๊ะ...ไปไหนคะ ถ้าเป็นกัมพูชาก็อีกอาทิตย์หนึ่งไม่ใช่หรือ?”
อโนมาเลิกคิ้ว

“ท่านไม่ได้บอกไว้คะ บอกแค่ว่าจัดกระเป่าให้เรียบร้อย กระเป่า

หลายไปด้วยนะคะ คงไม่นาน” โซเฟียบอกแล้วปิดกระเป๋าลง ก่อนจะลากมันไปวางรวมกันไว้ที่ด้าน

อโนมามองตามก็เห็นว่ามီးกระเป๋ายู่หลายใบ คิ้วเรียงเส้นสวย ขมวดมุ่น หรือว่า...ปากอิมเม้มเป็นเส้นตรง ดวงตาคู่งามวาววับ วิได้เจ้าเล่ห์นัก คิดจะแอบไปโดยไม่บอกให้เธอรู้ อย่าหวังเลยว่าจะหนีเธอไปเสวยสุขกับผู้หญิงคนไหนได้ เธอจะไม่ยอมให้วิได้รักใครนอกจากเธอ

“โซเฟียจัดกระเป๋าวีได้เสร็จแล้วไปจัดให้ฉันด้วยนะคะ เอาแค่ใบเดียวก็นพอ”

“คุณนิกก็จะไปไหนหรือคะ”

หญิงสาวยักคิ้วให้และทำท่าทางมีลับลมคมใน ก่อนจะเดินออกไปจากห้องบิดา คิดหรือว่าจะหนีเธอพ้น...วิได้รู้จักอโนมาน้อยไปเสียแล้ว

2

ผู้ขายเย็นชา

โรเรนโซ่เดินทางตรวจตรากาสิโนที่ก่อสร้างใกล้จะแล้วเสร็จ และกำลังอยู่ในขั้นตอนการตกแต่ง พนักงานหลายสิบชีวิตทำงานกันอย่างขะมักเขม้น ต่างตื่นตื่นที่โครงการกาสิโนใหญ่ยักษ์บนเกาะยาเลห์จะได้ถูกเปิดตัวเสียที หลังจากใช้เวลาเตรียมตัวและก่อสร้างมาหลายปี เพราะเป็นกาสิโนขนาดใหญ่และครบวงจร นอกจากนี้ยังสร้างโรงแรมหรูระดับห้าดาวไว้รองรับแขกวิไอพีที่จะเดินทางเข้ามาที่นี่ รอสซี่เฟลส เป็นกาสิโนที่รับประกันว่าจะถูกจัดระดับวิไอพีกระเป๋านักที่เงินเหลือกินเหลือใช้และอยากจะพักผ่อนหย่อนใจ มาที่นี่เพียงแห่งเดียว ก็จะได้รับทั้งความบันเทิงและความสะดวกสบาย มีที่พักหรูหรา อาหารเลิศรส และมีดีเลอร์สาวสวยในชุดพนักงานที่ขายหนุ่มสั่งให้ออกแบบอย่างดูดีมีระดับคอยเอาอกเอาใจ ไม่ใช่ในรูปแบบลักษณะอย่างดาวยั่วระดับล่างที่จะทำให้กาสิโนของเขาเสียเครดิต

“เป็นยังไงบ้างครับ คุณโรเรนโซ่” สถาปนิกหนึ่งในทีมที่รับเหมาก่อสร้างทั้งหมดบนเกาะยาเลห์เอ่ยถาม และโล่งใจที่ขายหนุ่มพยักหน้า

“ก็ดี จะตกแต่งเสร็จเมื่อไหร่”

“ภายในอาทิตย์หน้าครับ ทันเปิดบริการแน่นอนครับ”

“ดี เพราะตอนนี้มีลูกค้ามาสมัครสมาชิกกันเยอะแล้ว ผมไม่ต้องการให้เกิดปัญหาอะไร กาสสินต้องพร้อม ที่พักอาหารทุกอย่างต้องพร้อมหมด คนที่ทำงานกับผมห้ามมีคำว่า ‘พลาด’” โรเรนโซ่เอ รอสซี่ บอกด้วยน้ำเสียงเฉียบขาดแล้วหันหลังเดินออกไปจากกาสสิน

ที่ด้านนอก แอริณ นางแบบสาวที่เขามาด้วยชัชวลุกขึ้นอย่างดีใจ เธอแทบกระโดดไปรอบห้องตอนที่จูเซบเป้โทร. มาบอกว่าโรเรนโซ่ต้องการให้เธอไปที่กัมพูชาด้วย นั่นแสดงให้เห็นว่าเขาเริ่มจะขาดเธอไม่ได้แล้ว คราวนี้แหละ ผู้ชายเย็นชาที่ใครๆ ต่างก็ตั้งฉายาให้จะได้รู้เสียที่ว่าเขามีความรักมันเป็นอย่างไร

“เสร็จงานแล้วหรือคะ”

“อืม” เขาพยักหน้ารับ ถอดเสื้อแจ็คเก็ตหนึ่งที่สวมอยู่ออกและโยนให้จูเซบเป้รับ

นางแบบสาวคงวางแผนเขาออกเดินไปขึ้นรถเพื่อไปยังคุกหาสน์หูดิตชายหาด ซึ่งเป็นจุดวิวสวยที่สุด ที่นั่นสะดวกสบายอย่างครบครัน มีสาวใช้ชาวกัมพูชาสองคน และมีแม่ครัวชาวไทยที่พักอยู่ติดชายแดนข้ามฝั่งเข้ามาทำงานที่นี่

เขาตัดสินใจให้แอริณมาที่นี่ด้วยเพราะคิดว่าความน่ารัก ช่างเอาใจ และรู้จักปรับตัวตามอารมณ์เขาได้ทันของเธอก็จะทำให้เขาคลายเครียดจากงานที่หนักหน่วงซึ่งเขาต้องรับผิดชอบ เธอดูตื่นตาตื่นใจกับคุกหาสน์หลังงามของเขา มาถึงก็เอาแต่ส่งเสียงพูดคุยนับหยุด

“สวยมากค่ะ โอ้ย...ฉันอยากอยู่ที่นี่นานๆ จัง ขอฉันอยู่จนกว่าคุณจะมีลูกได้แล้วได้ไหมคะโรเรนโซ่” เธอมองเขาอ้อนๆ

เมื่อชายหนุ่มนั่งลงและสาวใช้มาเสิร์ฟน้ำ เธอก็ลงนั่งเบียดชิดจนแทบจะเกยตักเขาและบีบนิ้วดอเขาซะเอาใจ

“ก็แล้วแต่ว่าคุณจะทำให้ผมพอใจได้แค่ไหน”

“ก็แค่...”

นางแบบสาวหรืตาลงแล้วขยับสะโพกมานั่งตัก กอดรัดนัวเนีย ไม่สนใจสายตาของสาวใช้ที่อ้าปากค้าง ปิดตาตัวเองแล้ววิ่งออกไป ที่ครัว ทำหน้าเหมือนคนโดนผีหลอก

“อะไรของเอ็งนี่แปน” ป้าผัน แม่ครัวชาวไทยที่กำลังทำขนมปั้นสิบอยู่เงยหน้าขึ้นจากซามแป้ง

“ก็คุณโรเรนโซ่สิป้า จูบกับเมียไม่อายุใครในห้องรับแขก”

แปนทำหน้าแปลกๆ แต่ชู สาวใช้สัญชาติเดียวกันหัวเราะร่วน

“ก็ท่านเป็นฝรั่ง พวกนี้เขาไม่อายุกันหรอก”

“แต่แหม...ตาฉันเป็นกุ้งยิงหมด” แปนลูบเนื้อลูบตัว

“พวกเขาสวยหล่อสมกันจังนะป้า เจ้านายเราก็อ้อ...หล่อ อย่างกับพระเอกหนัง เมียท่านก็สวยอย่างกับนางงามแน่ะ” ชูทำหน้าเพ้อๆ “ป้าว่าท่านจะมองๆ ฉันบ้างไหม”

ป้าผันไม่ตอบและกลอกตาขึ้นมองเพดาน สายตาบ่งบอกให้รู้ว่าสิ่งที่ชูคิดผืนนั้นช่างไกลเกินเอื้อม เพราะอย่างชูเทียบขี้เล็บของแอรินไม่ได้เลยสักนิด

“ปาละก็...ให้กำลังใจกันหน่อยไม่ได้หรือไง” ชูค้อนเมื่อเห็นสายตาคุณแคลนนั้น

“อยากหลอกตัวเองก็ตามใจ”

“ฉันก็พูดเล่นไปอย่างนั้นเองแหละน่า รู้หรือว่าคนระดับอย่างเราๆ ท่านคงไม่ชายตามอง ก็แค่ขอเก็บไปฝันให้ใจมันกระชุ่มกระชวยจะเป็นอะไรไป”

“เออๆ ตามใจแก รีบเอาขนมในตู้ไปเสิร์ฟท่านก่อนเถอะ เดี่ยวโมโหวิงขึ้นมาจะยุ่ง” ป้าผันชี้ไปที่ตู้ซึ่งเพิ่งใส่จานขนมเก็บเข้าไป

“โอ๊ย...ฉันว่าตอนนี้ท่านไม่ยากกินของหวานหรอกป้า คงยากกินของความมากกว่า”

แบนหัวเราะคิกคักโดยมีเพื่อนร่วมชมโรงด้วย แล้วแบนก็ยอมออกไปเสิร์ฟตามคำสั่ง ซึ่งเมื่อไปถึงก็ปรากฏว่าทั้งคู่ไม่อยู่ตรงนั้นแล้ว

วิโต้ให้คนขนกระเป๋าสื่อผ้าตัวเองมาไว้ในรถตู้ตั้งแต่กลางดึกเมื่อคืน เพราะไม่อยากให้ลูกสาวสงสัย วันนี้เขาจึงขึ้นรถมาพร้อมผู้ติดตามสามคน คนขับรถให้เขาในวันนี้มีรูปร่างผอมบางและไม่ใช่คนเดิม ซึ่งวิโต้ไม่ได้ตั้งใจอะไร

เขาไม่ได้ล่อลอบบุตรสาว คิดว่าป่านนี้อโนมาคงกำลังหลับอยู่อยู่บนเตียง เอาไว้ถึงสนามบินก่อนเขาค่อยโทร. บอก ขึ้นบอกตอนนี้มีหวังเจ้าตัวได้กระโดดขึ้นรถตามมาแน่

รถตู้ค่อยๆ แล่นออกจากบ้านมาถึงสนามบิน เขาเลือกเดินทางด้วยเครื่องบินส่วนตัว และอุ่นวยอยู่เล็กน้อยเมื่อต้องเปลี่ยนกำหนดการให้เร็วขึ้นหลายวัน แต่ก็ไม่เกินความสามารถในการจัดการของลูกน้องเขา

หลังจากรถแล่นมาไกลพอสมควร วิโต้จึงกดโทรศัพท์ถึงอโนมา แต่กลับไม่มีคนรับสาย

อโนมาซึ่งในตอนนี้อยู่กำลังทำหน้าที่ขับรถให้บิดาสะดุ้ง เมื่อโทรศัพท์ในกระเป๋าแก๊งสั่นขึ้น ดินะที่เธอปิดเสียงเอาไว้ตั้งแต่แรก

“สงสัยจะยังไม่ตื่น นอนขี้เซาจริงๆ ลูกคนนี่”

“อี...หนูตื่นก่อนวิโต้ก็แล้วกัน” หญิงสาวแอบหัวเราะเบาๆ ในลำคอ อยากจะรู้ว่าวิโต้จะทำอย่างไรในตอนที่อยู่ว่าเธอแอบตามมาที่สนามบินด้วย แถมยังมาเป็นคนขับรถให้ด้วยตัวเอง

เขาลงจากรถเมื่อมาถึงที่จอดรถของสนามบิน คนขับรถที่เขาเห็นว่ารูปร่างผอมบางเกินไปลงจากรถแล้วมายืนตรงหน้าเขา ก่อนจะถอดหมวกและแฉกกันแดดที่สวมไว้ออกแล้วยิ้มหวานหยดให้

“เชอร์ไพรส์!”

“นะ...นิกกี!”

“อรุณสวัสดิ์ค่ะวีโต้ นี่มาแต่เช้าเลยนะคะ ไม่คิดจะลากันเลยหรือไง”

“นี่มาได้ยังไงกัน” วีโต้กลอกตาขึ้นฟ้า “เล่นอะไรแผลงๆ อีกแล้วตามมาทำไมกันอี”

“มาขับรถให้วีโต้ล่ะสิคะ ก็เห็นๆ กันอยู่ จอร์จขับรถให้วีโต้มาตั้งนานแล้ว หนูก็เลยให้เขาพักหลับยาวๆ ไปสักสี่ห้าชั่วโมง”

“นี่เอายานอนหลับให้จอร์จกินงั้นหรือ” วีโต้ถอนอกถอนใจกับลูกสาวคนนี้ ที่หลอกเขาจนเชื่อสนิทใจโดยไม่ระแคะระคายอะไร

“ไม่จ้ะวีโต้จะให้หนูไปด้วยหรอคะ”

“แล้วคิดว่ามาถึงนี่แล้วป้าจะให้ไปด้วยหรือไง”

“ให้สิคะ หนูเอากะเป๋ามาแล้วด้วย” หญิงสาวนัยน์ปากไปยังท้ายรถที่มีกระเป๋ารถบ่นมาด้วยเช่นกัน แล้วหันมาคว่ำแขนบิดาอย่างประจบ “ให้หนูไปด้วยนะ ไหนๆ ก็มาถึงนี่แล้ว”

“ป้าไปทำงาน ไม่ได้ไปเที่ยว”

“ถ้าไปทำงานจริงก็ให้หนูไปด้วยสิคะ ทำไมจะต้องปิดบังด้วยละ นอกเสียจากว่า มีอะไรไม่ชอบมาพากล!” หญิงสาวจ้องบิดาเขม็ง “ใช่ไหมคะ”

“เฮ้อ...ไปเรื่องงานจริงๆ”

“แล้วทำไมหนูไปด้วยไม่ได้”

“ก็เพราะงานนี้มันไม่เหมาะกับหนูนะสิ หนูช่วยงานอะไรไม่ได้หรอก อยากรช่วยก็ไปดูโรงงานผลิตเบียร์ของเราโน้น งานใหม่นี้ป้าจัดการเอง”

“ไม่ค่ะ หนูจะไป”

“นิกกี!” วีโต้เสียงเข้ม แต่เมื่อเห็นน้ำใสๆ คลอเอ่อหน่วยตาคู่สวย เขาก็ถอนหายใจ...เขาใจอ่อนอีกตามเคย ไม่เคยขัดใจโนมา

ได้สักทีสิน่า “เฮ้อ...”

“วีได้อย่าใจร้ายสิคะ”

“เดียวไปแล้ว ไม่เกินสามวันหนูก็ขอให้มาส่งอยู่ดี เกะยาเลห์ ไม่ได้เหมือนมิลานหรอกนะ ไม่มีห้าง ไม่มีโรงหนัง”

วีได้โถมน้ำวให้บุตรสาวเปลี่ยนใจ แต่หญิงสาวยังคงบีบน้ำตา

“วีได้อยู่ได้ หนูก็อยู่ได้ นอกจากวีได้จะไม่รักไม่คิดถึงหนูแล้ว เลยไม่ยอมให้หนูไปด้วย เพราะจะหอบเอาผู้หญิงคนอื่นไปด้วยใช่ไหมคะ”

“ไม่จริงเลยสักนิด”

“ฉันก็ให้หนูไปพิสูจน์สิ”

“เฮ้อ...ก็ได้ๆ เราเนี่ยจริงๆ เลย” วีได้ส่ายหน้าแล้วเดินออกไปก่อน หญิงสาวมองตามหลังแล้วฉีกยิ้มกว้างอย่างพอใจ วีได้รู้จักมารยาทหญิงของลูกสาวคนนี้น้อยไปแล้ว นี่...คราวนี้แม่ผู้หญิงที่นัดกับวีได้ไว้ อย่างหวังเลยว่าจะได้ใกล้ชิดพอเธอ เธอแน่ละจะเป็นมารชาดขวางความสุขคนทั้งคู่อเอง วีได้จะรักใครไม่ได้นอกจากเธอ ลูกสาวคนนี้เพียงคนเดียว!

โรเรนโซสั่งให้พนักงานเตรียมต้อนรับหุ้นส่วนคนสำคัญที่จะทยอยเดินทางเข้ามาที่รอสซีเพลส โดยเขาจัดห้องพักในโรงแรมไว้คอยต้อนรับ ซึ่งวันนี้คนที่มาเดินทางมาจะมีเพียงวีได้คนเดียวเท่านั้น

“ห้องที่จัดเตรียมไว้ให้คุณวีได้ เรียบร้อยดีใช่ไหม”

“ครับ” จูเซปเปพยักหน้ารับ พักหนึ่งลูกน้องที่กาสิโนก็โทร. เข้ามาบอกเขาว่าวีได้เดินทางมาถึงแล้ว และตอนนี้จะตรงไปที่กาสิโนเลย จูเซปเปจึงรายงาน

เจ้านายหนุ่มพยักหน้ารับแล้วเดินตามออกไป นับว่าวีได้ไฟแรงกว่าที่คิด เขาคิดว่าเจ้าตัวจะเข้ามาพักผ่อนที่โรงแรมก่อน หลังจาก

เดินทางมาเหนื่อยๆ เสียอีก

“ไฟแรงเหมือนกันนะครับ”

“ก็ดี ฉันต้องการหุ่นส่วนแบบนี้แหละ” โรเรนโซ่ก้าวขึ้นไปนั่งบนรถ

แอร์วินซึ่งพักอยู่ในโรงแรมรีบวิ่งตามออกมา อดน้อยใจไม่ได้ที่เขาทำเหมือนเธอเป็นแค่ผู้หญิงที่เขาหิวมาสนองตัณหา โดยไม่ยอมให้เธอไปพักที่บ้านด้วย แต่ให้พักที่โรงแรมนี้ ต้องการระบายอารมณ์เมื่อไรค่อยเรียกหา บ้าที่สุด!

“โรเรนโซ่คะ ขอฉันไปด้วยนะคะ”

กระจกรถถูกเลื่อนลงมา ชายหนุ่มตวัดตามองอย่างไม่พอใจ “ผมไม่ได้สั่งให้คุณไป คุณก็ไม่ควรจะไป แอร์วิน”

“แต่ฉันเหงาที่นี่คะ กาลิโนของคุณใกล้จะเปิดแล้ว เห็นพนักงานบอกว่าเปิดให้ทดลองเล่นแล้วด้วย นะคะ...ฉันเหงาจะตายอยู่แล้ว”

“ถ้าเหงาจะให้คนไปส่งที่มีลาน”

หญิงสาวหน้าจ้อย เตรียมจะหมุนตัวกลับ

เขาเรียกเอาไว้ เห็นใจเธออยู่นิดๆ ที่ต้องทนเหงาอยู่แต่ในโรงแรม และเขาเองก็ไม่มีเวลาไปหาเธอ “อยากจะไปก็ไป”

“ขอบคุณค่ะโรเรนโซ่ ฉันรู้อยู่แล้วเชื่อว่าคุณจะต้องใจดีกับฉันเสมอ” นางแบบสาวฉีกยิ้มแล้วรีบขึ้นมานั่งบนรถด้วย

จูเซปเปเองก็แปลกใจ ตามปกติแล้วสำหรับโรเรนโซ่ ไม่ก็คือไม่ไม่เคยเปลี่ยนใจ แต่ก็อย่างว่า มีคนสวยๆ มาออกดอ์นแบบนี้ เป็นใครบ้างจะไม่ใจอ่อน ดูท่าแอร์วินจะมีสิทธิพิเศษมากกว่าใคร

หญิงสาวกอดแขนเขาไว้หน้าระรื่น ในขณะที่ชายหนุ่มไม่ให้ความสนใจเธอสักเท่าไร เขานั่งไขว่ห้างตัวตรง มืออีกข้างหนึ่งถือนิตยสารอ่าน หญิงสาวพยายามบดเบียดหน้าอกอวบใหญ่กับท่อนแขนเขา มือไม้ยุ่มย่ามไม่อยู่สุข แต่ชายหนุ่มยังเฉย

“โรเรนโซ่ขา...”

“หืม?”

“เมื่อคืนคุณก็ไม่มาหาฉัน คืนนี้...”

“ถ้าไปจะให้จูเซบเป้โทร. บอก” ชายหนุ่มไม่ยอมรับปาก เพราะช่วงนี้เขาทำงานเหนื่อยจนไม่มีอารมณ์จะไปทำอะไรใคร

หญิงสาวนั่งอ้า

เมื่อรถจอดหน้ากาสิโน โรเรนโซ่ก็ลงจากรถและเดินเข้าไปด้านใน โดยที่วีได้รออยู่ในห้องรับรอง ส่วนแอรินลงจากรถที่หลังเดินเตร่ชมความยิ่งใหญ่ของรอสซีเพลส

เช่นเดียวกับบอโนมาที่เพิ่งได้มาเหยียบย่างกาสิโนแบบนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต หญิงสาวไม่พอใจนักที่รู้ว่าบิดาจะร่วมหุ้นทำกาสิโนกับนายเจ้าของบริษัทผลิตเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เจ้าใหญ่ นั่นถึงกาสิโนที่นี้จะเป็นแบบถูกกฎหมายก็เถอะ แต่อย่างไรสำหรับเธอมันก็เป็นธุรกิจมีดอยู่ดี

บอโนมาทำปากแบ่มองพนักงานที่ป็นขึ้นไปติดป้ายไฟประดับแล้วหมุนตัวหนี แล้วก็ชนใครคนหนึ่งเข้า แค่ว่า เท้านั้น แต่สาวเจ้าที่ถูกชนร้องลั่นราวกับถูกน้ำร้อนลวกก็ไม่ปาน

“แก!...เดินประสาอะไร ชนฉันแล้วเห็นไหม” แอรินโวยวาย

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ทันมอง”

“ตาถั่วแบบนี้แล้วจะมาทำงานที่รอสซีเพลสได้อย่างไร เกิดไปชนแขกของกาสิโนเข้าก็แย่สิ แกรู้รีเปลว่าแขกของที่นี่ระดับวีไอพีทั้งนั้น แค่เสียลูกค้าไปคนเดียว แกก็ทำงานทั้งปีทั้งชาติซดใช้ให้แฟนฉันไม่หมดแล้ว”

บอโนมาซึ่งตั้งใจจะเอ่ยขอโทษให้ดีกว่านี้ พอเจอประโยคดูถูกนั้นพร้อมกับสรรพนามเรียกจิกแบบนั้นก็ทำให้เธอนึกอึดใจ ย่อปากบอกว่าแม่เป็นผู้หญิงที่พอนัดมาเจอ “เธอเป็นใคร” หญิงสาวย้อนถาม

“ฉันเป็นเมียเจ้าของที่นี่ รู้แล้วก็อย่ามาจ้องหางจิ้งจอกตาฉันแบบนี้
อีก”

“เมีย!” แม่นี่นะหรือ ผู้หญิงที่วัดนัดแนะมาที่นี่ หน้อย...

แอรินมองอโนมาตั้งแต่สี่ระฆังตกเข้า หญิงสาวแต่งตัวด้วย
เสื้อผ้ากางเกงยีนส์สีดำ ดูเก่าและมอมชอม ผมหักศกนั้นก็แค่หัวลวกๆ
แล้วบิดไปด้านหนึ่ง

อโนมาหน้าตึง ตั้งแต่เกิดมาใครๆ ก็พินอบพิเทาเข้าหาเธอ
เพราะพ่อเธอเป็นหนึ่งในผู้มีอิทธิพลเหมือนกัน แม่คนนี้ถือดีอย่างไร
เธอต่างหากที่จะต้องกำราบแม่นี้ให้รู้ว่าเธอเป็นใคร หล่อนจะได้ไม่กล้า
เข้ามายุ่งกับพ่อเธอ เมื่อก็เธอไม่ได้ตั้งใจชน อีกทั้งขอโทษดีๆ แล้วก็ยังไม่
ชอบ จัดส่งท้ายให้เลยแล้วกัน!

แอรินที่หมุ่นตัวจะเดินเข้าไปกาสิโนสะดุดล้มหัวทิ่มเมื่อถูกเท้า
ของคู่กรณียื่นออกมาขัด นางแบบสาวลุกขึ้นได้ก็เดินเอาไว้อุ่น “แก!”

“ฉันชื่อนิกก็ ไม่ได้ชื่อแก”

“แกจะชื่ออะไรฉันไม่สนใจ กล้าดียังไงมาขัดขาฉัน คอยดูนะ
ฉันจะเอาเรื่องแกให้ถึงที่สุด” แอรินตวาด “ฉันจะฟ้องคุณโรเรนโซ!
แกตายแน่”

“เชิญเข้ามาสามศอกไปฟ้องเลยอะ”

อโนมาเชิดหน้า และโดยไม่ทันตั้งตัว แอรินก็ตวัดฝ่ามือตบเธอ
เต็มแรงจนหน้าหัน

“เธอ!”

“นี่เป็นรางวัลสำหรับความจ้องหางของแก”

คุณหนูอโนมาตาวาวโรจน์ กระซอกเลื้อนางแบบสาวเข้าหาตัว
แอรินตกใจเพราะไม่คิดว่าพนักงานระดับล่างจะกล้าทำแบบนี้
กับเธอ “ปล่อยนะ!”

“เธอตอบฉัน” หญิงสาวคำราม

“ทำไม แกจะทำอะไรฉัน กล้าก็เอาสิ รับรองว่าแกจะต้องถูก
เฉดหัวออกไปจากรอสซี่เพลสแน่” แอริณฐู

นอกจากคนถูกขู่จะไม่กลัวแล้ว หญิงสาวยังกางฝ่ามือออก
หานิ้วเตรียมจะตบคืนเต็มที่ “ใครกันแน่ที่จะถูกเฉดหัวออกไปนะ”

“อ๊า!”

แอริณทางมีมือออกทำท่าจะตอบโต้ แต่อโนมากางมือขึ้นสูงกว่า
และเตรียมเงื้อมมือขึ้นตบ

“หยุดนะ! นี่มันอะไรกัน”

เสียงเข้มห้าวและดุดันนั้นทำให้อโนมาชะงักมือ สายตาผู้เป็น
เจ้าของเสียงที่มองมาทำให้อโนมาเกิดอาการครั่นคร้าม ตั้งแต่เกิดมา
ไม่เคยมีใครทำให้คนอย่างเธอรู้สึกแบบนี้ได้เลย แม้แต่พ่อเธอเอง

“โรเรนโซ๊ะ ช่วยด้วยค่ะ มันจะตบฉัน”

“แต่เธอตบฉันก่อน” อโนมาเถียงกลับ ขยับตัวจะเข้ามาเอาเรื่อง
เธอยกฝ่ามือขึ้น

คราวนี้โรเรนโซ่ขยับเข้ามาชิดแล้วว่าข้อมือเล็กนั้นไว้ได้ “หยุด!”

“ไม่!”

“ฉันสั่งให้เธอหยุด”

โรเรนโซ่เสียงเข้ม เป็นเสียงที่ทำให้ลูกน้องทุกคนที่ตามเขาออก
จากห้องรับรองต้องกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เพราะรู้ว่าแม่คนนี้
กำลังจะชะตาขาด

“แต่เขาตบฉันก่อน”

“แกขัดขาคัน” แอริณตวาด สะใจที่เห็นข้อมือขารุนนั้นเป็นรอย
แดงจากแรงบีบของโรเรนโซ่ ที่แรงจนหญิงสาวนึ่วหน้า แต่ไม่กล้า
โอดครวญให้เขาเห็นว่าเธอกลัว

“นิกกี้!” วิดีที่เพิ่งตามออกมาที่หลังตึกใจที่เห็นโรเรนโซ่กำลัง
ทำท่าจะกินเลือดกินเนื้อลูกสาวเขาอยู่ “เกิดอะไรขึ้นคุณโรเรนโซ่”

“วีโต้ นายคนนี้จะทำอะไรขายหนู ดูลิสต์มือหนูซ้ำหมดแล้ว”

“ปล่อยเธอก่อนเถอะครับ” วีโต้บอก ไม่กล้าออกคำสั่งกับเขานัก เพราะถึงอีกฝ่ายจะอายุน้อยกว่า แต่หากพูดถึงอำนาจและอิทธิพลละก็ โรเรนโซ่มีมากกว่าเขาหลายเท่า นัก กิจการผลิตเบียร์ของเขาเอง ก็ยังต้องพึ่งพาโรเรนโซ่อยู่ “เธอมากับผมเอง”

ชายหนุ่มมองหญิงสาวตรงหน้าที่แววตาดีเอ็นอย่างน่าตีแล้ว ปล่อยมือ หญิงสาวมองจ้องเขาอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ ทำให้เขามองเยาะ ตัวเล็กเท่านี้แต่คิดจะลองดีกับเขา

“เธอเป็นผู้หญิงของคุณ?”

“ใช่” อโนมาตอบขึ้นก่อนที่บิดาจะทันได้ขยับปากพูด เธอขยับมากอดแขนวีโต้ไว้ มองแอรินอย่างต้องการบ่งบอกว่านี่เป็นผู้ชายของเธอ ห้ามยุ่ง

และนั่นก็ทำให้โรเรนโซ่เข้าใจผิดไปไกล คิดว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงที่วีโต้หิวมาด้วย

“ฉันเป็นผู้หญิงของวีโต้”

“จะเป็นผู้หญิงของใครฉันไม่สน แต่เธอขัดขาฉัน จงใจทำด้วย” แอรินไม่ยอม

“ว่าไงนี่ก็ หนูทำหรือเปล่า” วีโต้ย้อนถามบุตรสาวที่พยักหน้าอย่างสับสน

“ค่ะ”

“เห็นไหมคะ แม่เริ่มก่อน คุณต้องลงโทษมันให้ฉันนะคะ โรเรนโซ่ ที่หลังหล่อนจะได้รู้ว่าไม่ควรมาบังอาจกับคนรักของคุณ”

“คนรักของคุณ?” อโนมาเลิกคิ้วแล้วหันมาหาบิดา “อ้าว แล้วผู้หญิงคนนี้ได้เป็นอะไรกับวีโต้หรือคะ หนูนึกว่า...”

“ขอโทษคุณแอรินเขาซะ” วีโต้บอกคำสั่งเพราะไม่อยากมีเรื่องกับผู้หญิงของโรเรนโซ่

“ไม่ค่ะ ทำไมหนูจะต้องขอโทษ”

“แต่หนูขัดขาเขา”

“แต่เขาก็ตบหนูแล้ว หนูชนเขาหนูก็ขอโทษแล้ว หนูขัดขาเขา เขาก็ตบหนูแล้ว มันก็น่าจะพอแล้วนี่คะ หนูจะไม่ขอโทษอีกเด็ดขาด”

วิโต้่อ่อนนอกอ่อนใจ แต่ก็รู้ว่าถึงบังคับให้ตาย ลงอโนมาบอกว่า ไม่ขอโทษ อย่างไรก็ตามไม่มีวันขอโทษอยู่ดี ต่อให้เขาตีเธอให้ตายตรงนี้ก็เถอะ

“ทีมีลาน คุณจะอยู่ในฐานะอะไร เก่งแค่ไหนผมไม่รู้ แต่เมื่ออยู่ที่รอสซีเพลส ทุกคนจะต้องปฏิบัติตามกฎ คุณทำผิดที่ขัดขาแอร์ริณ ก่อน เพราะฉะนั้นก็ควรจะขอโทษ” โรเรนโซไม่ได้อยากเอาตัวเข้ามายุ่งกับเรื่องเล็กน้อยแค่นี้เลยสักนิด แต่เพราะสายตาแข็งกร้าวแบบเด็กหัวร้นนั่นทำให้เขาอยากส่งสอนให้หล่อนหายอวดดีบ้าง วิโต้เองก็เถอะ คนของตัวเองทำผิดกลับไม่กล้าต่อว่าสักคำ ดูท่าจะหลงเมียงเด็กคนนี้นี่มาก

“ไม่”

“นิกก็ ขอโทษเธอซะ” วิโต้หันมามองลูกสาวอย่างปรามๆ

หญิงสาวขยับปากจะเถียง ต่อเมื่อเห็นสายตาของบิดาจึงยอมเอ่ยขอโทษอย่างเจ็บใจ “ขอโทษ”

แอร์ริณยิ้มเยาะ หันมาส่งยิ้มหวานหยดให้โรเรนโซที่ยังวางหน้าขี้นเหมือนรูปปั้นเซ่นเดิม ก่อนจะส่งลูกน้องให้พาหุ่นส่วนพร้อมสาวสวยหัวดีที่เขาคิดว่าเป็นผู้หญิงซึ่งวิโต้หิวมาไปที่พัก

“ผมจัดเตรียมห้องพักไว้เรียบร้อยแล้ว ต้องขอโทษด้วยที่มีเรื่องวุ่นวายกันตั้งแต่วันแรก แต่ผมต้องการรักษากฎของที่นี่” เขาบอก

วิโต้ส่งยิ้มให้พลางส่ายหน้า “ผมเข้าใจคุณดี นิกก็เองก็ผิดที่ขัดขาคุณแอร์ริณ ให้เขาขอโทษก็ถูกแล้ว ไปกันเถอะนิกก็ หนูบ่นเหนื่อยไม่ใช่หรอ ไปอาบน้ำเย็นๆ จะได้หายหงุดหงิด”

“คะ” หญิงสาวปรับสีหน้าไม่พอใจสุดขีดเป็นเรียบเฉย พอปๆ กับ โรเรนโซ่ แล้วเดินตามบิดาออกไปขึ้นรถเพื่อไปยังที่พัก แต่ยังไม่วายตัวติดตามองคนหน้าเฝ้าชาที่มองตอบมาด้วยสายตาแบบเดียวกัน

หลังจากการที่ติดกับบุตรสาวขึ้นไปนั่งเคลื่อนออกไปแล้ว นางแบบสาวก็หันมาคว้าแขนชายหนุ่มไว้

“ขอบคุณนะคะโรเรนโซ่ที่ช่วยฉัน”

“ผมไม่ได้ช่วยใคร ผมให้เขาขอโทษคุณก็เพราะเขาเริ่มก่อน เพราะถ้าคุณผิด คุณก็ต้องเป็นฝ่ายขอโทษเขาเหมือนกัน ผมจะกลับที่พักแล้วนะ จะให้เด็กไปส่งคุณ หรืออยากเข้าไปลองเล่นกาสิโนก่อนก็ตามใจ”

“แล้วคุณล่ะคะ”

“ผมจะเลี้ยงดินเนอร์คุณวีโต้เย็นนี้ ผมอยากกลับไปพักผ่อนก่อน”

“แล้วฉัน...”

“งานนี้เป็นงานระหว่างผู้บริหารรอสซีเฟลส คุณไปด้วยคงไม่เหมาะ” เขาบอกแล้วขึ้นรถออกไปเลย

แอริณได้แต่กระพริบตาอย่างเจ็บใจ “คอยดูนะโรเรนโซ่ ฉันจะทำให้ผู้ชายเฝ้าชาอย่างคุณสยบแทบเท้าฉันให้ได้”

อโนมาแต่งตัวด้วยเดรสชุดสวย เรียบหรูแต่ดูดี เป็น คอลเล็กชันใหม่จากชาเนล เธอคงแขนวีโต้ลงมาจากลิฟต์ ห้องพักชั้นบนของโรงแรมที่โรเรนโซ่จัดเป็นห้องสูทหรูซึ่งจัดให้ทั้งเธอและวีโต้เข้าพักคนละห้อง ตอนแรกคนของโรเรนโซ่จะให้เธอพักกับบิดาเพราะคิดว่าเป็นผู้หญิงของเขาวจริง ๆ แต่เธอขอห้องส่วนตัวแยกออกมาต่างหาก ความจริงเธอไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการพักที่ห้องนั้น แต่เพราะอยากเพิ่มความยุ่งยากให้เจ้าของโรงแรมเสียหน่อย ถึงอย่างไรพ่อเธอก็เป็น

หุ่นส่วนของกาสิโนที่นี่ แม้ว่าโรเรนโซจะมีหุ่นมากที่สุดก็เถอะ

ตอนที่เธอออกมาจากลิฟต์และสวนกับแอริณที่เพิ่งกลับเข้ามา หลังทดลองเล่นไฟไปหลายตาจนเงินหมด เธอตัวมอมงอนมาอย่าง ไม่พอใจ แต่ไม่กล้าอาละวาดอะไรมากเพราะยังเกรงใจวีโต้อยู่ แต่ก็อด ขัดเคืองใจไม่ได้ที่แม่คนนี้ได้รับเกียรติให้ไปดินเนอร์กับโรเรนโซด้วย ทั้งๆ ที่สถานะของหล่อนกับเธอไม่ได้ต่างกันนัก วีโต้ทักทายแอริณ สองสามคำ หญิงสาวทักตอบเสียงหวาน อัจฉานิดๆ ที่โอนมาโดดเด่น เคียงคู่กับวีโต้

โอนมาแค่ปรายตามองแอริณแล้วเดินเซิดหน้าผ่านไป ทำให้ นางแบบสาวเจ็บใจ

“ก็แค่เมียเก็บนายวีโต้ เซิดอย่างกับเป็นเมียออกหน้าออกตา ของเขา” แอริณทำปากย่นตามหลังแล้วสะบัดหน้าเดินเข้าลิฟต์ไปด้วย ความหงุดหงิด

โอนมาขึ้นรถออกไปพร้อมบิดา ครู่หนึ่งก็มาถึงบ้านพักหรู ของโรเรนโซ คนขับรถเปิดประตูและค้อมศีรษะให้พวกเขาอย่าง นอบน้อม จากนั้นจูเซปเป่ก็พาทั้งคู่เดินเข้าไปยังห้องอาหารด้านใน ที่โรเรนโซยืนรออยู่แล้ว

ชายหนุ่มก้มศีรษะทักทายแล้วมองเลยมายังหญิงสาวข้างกาย วีโต้ที่ดูเด็กเกินกว่าจะกลายมาเป็นเมียของเขาได้ แต่ก็นั่นแหละ ผู้หญิง หิวเงิน ต่อให้แก่งว่านี้สักยี่สิบปีหล่อนก็ไม่หวั่น น่าเสียดาย...ชายหนุ่ม ตีหน้าขมแค้นแต่สายตาแอบกวาดมองไปทั่วร่าง ร่างบางดูสมส่วนในเดรส เกาะอกผูกโบได้อกสีเงิน ขับผิวขาวละเอียดยให้ชาวสว่างน่าสัมผัส ทั้งเนื้อทั้งตัวมีเพียงกำไลเพชรบนข้อมือเป็นเครื่องประดับ ส่วนลำคอ แม้จะโล่ง แต่เธอยังดูดีมีรสนิยม

“เรามาเข้าไปไหมคุณโรเรนโซ่”

“ไม่เลย เทียนเลยครับ ผมให้คนเตรียมอาหารไว้แล้ว และมีไวน์
ตัวใหม่จากโรงงานของผมด้วย ไวน์ตัวนี้ผมยังไม่เคยวางจำหน่ายที่ไหน
เป็นคอลเล็กชันช่วงปีใหม่”

“โอ้...ฉันผมกับนิกก็ถือเป็นเรื่องเป็นเกียรติที่ได้มีโอกาสลิ้มชิมรสสินค้า
ตัวใหม่ของคุณก่อนใคร”

“เทียนครับ” ชายหนุ่มเดินนำไปยังโต๊ะอาหาร

ระหว่างนั้นก็ยังมีเสียงโทรศัพท์เรียกเข้าจากแอนนา สาวใหญ่วัย
สี่สิบเอ็ดที่ก้าวเข้ามาในหัวใจของวิโต้แทนที่ภรรยาคนเก่า เขาจึงขอตัว
ออกไปรับสายข้างนอก

อนิมาตาวาวัวบ หากแม่แอรินนั้นไม่ใช่ผู้หญิงของวิโต้ ก็แสดง
ว่าแม่คนที่โทรศัพท์มาหานี้จะต้องเป็นผู้หญิงของเขาแน่ ไม่งั้นคง
ไม่ทำตัวมีความลับต่อหน้าเธอแบบนี้หรอก หญิงสาวขยับเท้าจะตามไป
แต่มือแกร่งของคนที่ยืนอยู่ไม่ไกลคว้าแขนเธอไว้ ตาคู่สวยวาวัวบ

“เข้าไปข้างในเถอะ ไม่เห็นหรอกว่าคุณวิโต้ขอออกไปคุยโทรศัพท์
ข้างนอก แสดงว่าเขาไม่อยากให้ใครได้ยิน โดยเฉพาะคุณ”

“แต่ฉันอยากได้ยิน” หญิงสาวบิตซ้อมือเขาออก แต่ก็ไม่หลุด

“อย่าหึงไม่เข้าเรื่องน่าคุณ” ชายหนุ่มเสียงห้วน บอกไม่ถูก
เช่นกันว่าทำไมถึงไม่ค่อยพอใจนักยามเห็นอนิมาทุกชั่วอนึ่งหวง
ผู้ชายแก่คราวพ่ออย่างวิโต้ เห็นแล้วมันขัดตา ชวนให้คลื่นไส้

“หึง?” หญิงสาวเลิกคิ้ว แต่ก็ระลึกได้ว่าเธอเองเป็นคนงใจให้
เขาเข้าใจผิดว่าเธอเป็นผู้หญิงของพ่อ จึงปล่อยเลยตามเลย

“ใช่ หึง แต่คุณควรจะรู้สถานะตัวเองให้ดีนะว่าคุณไม่ใช่ภรรยา
ออกหน้าของคุณวิโต้ ที่มีสิทธิ์จะไปก้าวก่ายเขาขนาดนั้น ไม่เห็นหรอก
ว่าเขาต้องการคุยกับทางนั้น...คนเดียว”

“ฉันมีสิทธิ์มากกว่าใครทั้งนั้น”

โรเรนโซอดไม่ได้ที่จะหรีตามองเธออย่างดูแคลน ผู้หญิง...แค่

โดนเอาใจเข้าหน่อยก็คิดว่าตัวเองวิเศษกว่าใคร อย่างวีได้นะหรือจะ
คว่าเด็กคราวลูกอย่างนี้มาเป็นภรรยา “อย่าคิดไปเองหน่อยเลยสาว
น้อย ทางที่ดีควรทำตัวให้น่ารักว่าง่าย ให้คุณวีได้เขาเลี้ยงดูไปนานๆ
จะดีกว่า เรื่องเขาจะหาเศษหาเลยกับใครที่ไหนก็แกล้งเอาหูไปนาเอา
ตาไปไร่เสียบ้าง”

“อ้อ...คุณคงจะสั่งสอนผู้หญิงทุกคนของคุณแบบนี้สินะคะ” เธอ
มองเยาะ ปากอ้มเคลือบลิปสติกสีชมพูอ่อนบอกขึ้น “ผู้ชายมักมาก”

“นี่!” โรเรนโซ่ตาวาววับ

หญิงสาวไม่หลบดวงตาคมดุนั้น และยังเดินเซิดหน้าไปยังห้อง
อาหารก่อนผู้เป็นเจ้าของบ้านเสียอีก

โรเรนโซ่หงุดหงิด ผู้หญิงคนนี้ไม่เกรงกลัวเขาสักนิด ทั้งที่หล่อน
ก็เป็นแค่เมียเก็บของวีได้เท่านั้น เห็นที่เขาจะต้องบอกวีได้ให้ปรามๆ
เมียเด็กของตัวเองเสียบ้าง หรือหากหลงเมียเด็กคนนี้นี่มากจนไม่กล้า
เขาแน่แหละจะเป็นคนสั่งสอนหล่อนให้เอง ร้ายๆ แบบนี้ ควรจะมีคน
กำราบซะให้ชัด

ชายหนุ่มตามเข้ามาถึงด้านใน ขณะที่วีได้ยังคุ้ยโทรศัพท์ไม่เสร็จ
ทำให้อโนมาซึกนั่งไม่ติด เธอเงยแก้มที่อยูใกล้โต๊ะอาหารและผุดลุกขึ้น
อย่างอดรันทดไม่ไหว อยากตามเขาออกไปข้างนอก

โรเรนโซ่จึงขยับตัวมาชิดเธอแล้วคว่ำเธอไว้ด้วยมือข้างหนึ่ง
พลิกตัวเธอให้หันมาเผชิญหน้า “จะไปไหน”

“ฉันจะไปหาวีได้”

“คุณนี่มันตื้อจริงๆ”

“เรื่องของฉัน”

“ทำไม วีได้มีอะไรดีคุณถึงได้ติดใจหลงใหลนัก ลองเปลี่ยน
รสชาติเป็นผู้ชายหนุ่มกว่า หล่อกว่าอย่างผมดูบ้างไหม สาวน้อย”

“หยาบคาย!” หญิงสาวฟาดฝ่ามือไปที่ใบหน้าของโรเรนโซ่

ชายหนุ่มตาวาวโรจน์ขึ้นมาทันที ตั้งแต่เกิดมาจนโตปานนี้ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนแรกที่ฝากกรสมือไว้บนหน้าเขา ‘ดี! หนึ่งตบแลกกับหนึ่งจูบ’

ไฉ่เท่าความคิด โรเรนโซ่คว้าเอวเธอเข้ามาชิด สองมือรวบหน้า เธอเข้ามาใกล้แล้วตะโถมจูบปากอímของหญิงสาวอย่างหนักหน่วง รุนแรง แต่ก็แฝงไว้ด้วยความดุติ่มอย่างที่ทำให้โนมาารู้สึกว่าตัวเอง ยืนไม่อยู่ สองเท้าของเธอยืนไม่ติดพื้น ใจสั่นหวิวจนหวิดจะเป็นลมเสียให้ได้

ลิ้นร้อนกวาดต้อนเรียวลิ้นของเธอ หญิงสาวกระดกลิ้นหนี แต่ ยิ่งหนีความหวานก็ยิ่งตามมาเล่นงาน จนหลายครั้งเธอเผลอไผลเกี่ยว ลิ้นไปพาดตอบ ต่อเมื่อนึกได้ว่าเขามันก็แค่มาริ้ยัยากจกที่เห็นผู้หญิง เป็นเพียงทางผ่าน ความหวานที่เกือบจะทำลายสติเธอไปก็หายวับ เธอคืนหนี้สุดแรงจนหลุดจากการคุกคามนั้นได้

“คุณ!” หญิงสาวกำมือแน่น หวังจะได้ยินคำขอโทษจากเขา ชายหนุ่มกลับทำหน้ายียวนกวนประสาทเป็นที่สุด และยังมีแบบ ที่เธอไม่คิดว่าจะได้เห็นจากผู้ชายเย็นชาอย่างเขา

“ถ้าติดใจละก็ โดนโละเมื่อไหร่ก็มาแจ้งจุเซบเป้ไว้ได้นะ ผมไม่รังเกียจ”

ปากอímเคลือบสีชมพูอ่อนอำค้าง เจ้าของริมฝีปากเตรียมจะกรีด ให้ลิ้น หากบิดาเธอไม่เข้ามาเสียก่อน

“มีอะไรกันหรือนึกก็ คุณโรเรนโซ่ ทะเลาะกันหรือ”

“เปล่าหรือครับ เราแค่คุยกันเสียงดังเท่านั้น ผมว่าเราทานอาหารกันเลยดีกว่านะครับ เกินเวลาอาหารไปมากแล้ว เดี่ยวจะตีก เสียก่อน”

โรเรนโซ่บอกแล้วเชิญให้ว้ได้นั่งและเลื่อนเก้าอี้ให้โนมาที่ยอม หย่อนตัวลงนั่งแต่โดยดี เพราะไม่อยากให้พ่อรู้ว่าเธอมีเรื่องกับหุ่นส่วน ใหญ่ของธุรกิจใหม่ที่พ่อกำลังหลงใหลได้ปลื้ม ไม่อย่างนั้นเธออาจจะ

ถูกส่งตัวกลับมิลานก็ได้ ตอนนี้อยู่ระหว่างเธอกับโรเรนโซ เชื่อเถอะว่าพ่อเธอจะต้องเลือกอย่างหลัง

“เป็นอะไรนีกี่ หน้าตาบอญญูไม่รับ ง่วงหรือ?” วิได้ถามอย่างอ่อนโยน

หญิงสาวไม่ยอมตอบ ปรายตามองโทรศัพท์มือถือที่วีได้วางไว้ข้างกาย “ใครโทร. มาคะ”

“เออ...”

“หนูถามว่าใครโทร. มา ทำไมวีได้ต้องอึ้ง” อโนมาเริ่มเสียงดัง ทั้งที่พยายามควบคุมอารมณ์แล้ว แต่อาการหวงพ่อของเธอก็กำเริบขึ้นจนยากจะระงับ

“นีกี่ อย่าเสียมารยาทต่อหน้าคุณโรเรนโซ่”

น้ำเสียงที่เข้มขึ้นของวีได้ทำให้หญิงสาวยอมสงบคำ โรเรนโซ่ได้แต่แปลกใจที่วีได้เกรงใจเมียเด็กของตัวเองจนเกินพอดี ถ้าเธอคนนี้เป็นผู้หญิงของเขา ป่านนี้คงถูกไล่ตะเพิดไปนานแล้ว

อาหารหลายอย่างถูกนำเข้ามาเสิร์ฟ หญิงสาวรับประทานอาหารไปเสียบๆ ด้วยอารมณ์ขุ่นมัว ตาจับจ้องไปยังโทรศัพท์มือถือที่บิดาตลอดเวลาราวต้องการจะรู้ให้ได้ว่าปลายสายนั้นเป็นใคร

และสายตาของเธอไม่ได้รอดพ้นไปจากสายตาของโรเรนโซ่ แม้ว่าปากเขาจะเจรจาเรื่องธุรกิจอยู่กับวีได้ก็ตาม

“เป็นไงครับคุณวีได้ ไฉนใหม่ของผม”

“รสชาตินุ่มลิ้นดีครับ ผมว่าต้องขายดีแน่เลยครับ คุณนี่เป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรงจริงๆ นะ ขยันหาอะไรแปลกใหม่ออกสู่ท้องตลาดเรื่อย แบบนี้ผู้หญิงที่ไหนได้แต่งงานด้วยนี่ก็นับว่าโชคดีตายเลย” วิได้ว่าพาลปรายตามองบุตรสาวที่ยังแสรังให้ความสนใจกับอาหารตรงหน้าอย่างเกินจริงอยู่

ตอนนี้อโนมาเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว แต่ยังไม่คบหาใครเป็น

คนรักแม้แต่รายเดียว อาจเป็นเพราะเธอไม่ศรัทธาในความรักนับตั้งแต่
เขากับรัชนีหย่าร้างกันตั้งแต่โนมายังเด็กอยู่ก็เป็นได้ ลูกจึงไม่ยอม
มีแฟน และก็ไมยอมให้เขามีด้วยเช่นกัน คิดแล้วกลุ้มใจ เขาเองก็อายุ
ปุนี่แล้ว ใช่ว่าจะอยู่ค้ำฟ้า เขาอยากให้อโนมามีใครสักคนดูแล ถ้า
โรเรนโซจะหันมาสนใจลูกสาวเขาสักนิดก็คงดี นักธุรกิจหนุ่มใหญ่มอง
โรเรนโซสลับกับบุตรสาว แล้วความคิดหนึ่งก็แวบผ่าน

ใช่ว่าอโนมาจะไม่สวยจนไม่มีแรงดึงดูดให้โรเรนโซหันมอง แต่
ด้วยนิสัยดื้อรั้นเอาแต่ใจนั้นต่างหากที่ทำให้โรเรนโซมองผ่านความสวย
น่ารักของอโนมาไป บางที...การที่เขาเป็นหุ้นส่วนของโรเรนโซและมา
ดูกาสิโนที่นี่ อาจจะได้อะไรติดไม้ติดมือไปมากกว่ารายได้จากธุรกิจ
กาสิโนก็เป็นได้

ผู้ชายอย่างโรเรนโซ ไม่มีคุณสมบัติข้อไหนที่จะไม่เหมาะสมกับ
อโนมา หากเขาได้ชายคนนี้เป็นลูกเขย ก็คงเหมือนถูกลอตเตอรี่
เป็นพันๆ ใบ

3

ห้วนไหว

หลังมื้ออาหารเสร็จสิ้น เสียงเพลงจังหวะหวาน ๆ ที่โรเรนโซเปิดเอาไว้ตลอดเวลาที่รับประทานอาหารก็ทำให้ได้สร้างเลิควัยขึ้น ทั้งที่ปกติแล้วไม่ได้พิสมัยการฟังเพลงสักเท่าไร

“เพลงเพราะจริง”

“ครับ ผมเพิ่งได้มาใหม่ เพลงนี้เหมาะกับการเต้นรำ คุณวีได้จะเต้นรำกับคุณนิกก็สักเพลงสองเพลงก็ได้ล่ะครับ ไม่ต้องเกรงใจผม”

“เรื่องเต้นรำเป็นเรื่องของหนุ่มสาว ผมว่าคุณเต้นกับนิกก็ดูท่าจะเหมาะกว่า ว่าไงนิกก็ หนูชอบเต้นรำไม่ใช่เหรอ” วีได้หันมาถามอโนมาซึ่งกำลังดื่มด่ำเป็นการตบท้ายมื้ออาหาร

“หนูเต้นไม่เป็น” เธอตอบห้วนๆ

“โกหกไม่เก่งเลยนะนิกก็ หนูเป็นครูสอนเต้นให้พวกญาติๆ เรา มาตั้งแต่อายุสิบห้า จะบอกว่าเต้นไม่เป็นได้ยังไงกันเล่า”

“แต่มันก็ไม่ได้เต้นรำแบบนี้คะ” เธอเถียง

โรเรนโซซึ่งตัดบท “ไม่เป็นไรหรอกครับวีได้ อย่าไปบังคับเธอเต้นเลย คุณนิกก็คงเต้นรำไม่เป็นจริงๆ การเต้นรำจะว่าง่ายก็ง่าย จะว่ายากก็ยาก เพลงจังหวะแบบนี้เต้นยากจริงๆ คุณนิกก็อาจจะ...” ชายหนุ่มเว้นจังหวะไปนิดหนึ่งแล้วพูดต่อ “ความสามารถยังไม่ถึงก็เป็นได้”

“ก็ได้ ฉันจะเดิน”

“แต่คุณเพิ่งบอกว่าเดินไม่เป็น?” ชายหนุ่มแสวงงเล็กน้อย

“คุณก็สอนสิคะ ฉันเป็นคนหัวไว สอนไม่นานหรอกค่ะ” หญิงสาวส่งยิ้มหวานหยดมาให้ เมื่อนึกออกแล้วว่าอะไรโรเรนใช่ดี

“ขออนุญาตนะครับคุณวีได้”

“ตามสบายเลย” วีได้เอ่ยปากอนุญาตแทบจะทันที

ชายหนุ่มไหวไหล่แล้วผายมือเชิญเธอออกไปยังโถงว่างอีกห้องหนึ่ง

วีได้มองตาม กระตุกยิ้มแล้วเดินออกไปจากห้อง ปล่อยคู่หนุ่มสาวให้เดินรำกันตามลำพัง

“พ่อยกพลอร์นี่ให้หนูคนเดียวเลยนะนี่ก็” วีได้หัวเราะตามหลังแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร. หาคนรักให้สมกับความคิดถึงที่มีต่อกัน

โรเรนใช้ควงอโนมาออกไปกลางห้องโถงที่กลายเป็นพลอร์
เดินรำชั่วคราว ท่ามกลางเพลงรักในจังหวะแฉ่วหวานชวนให้หัวใจเคลิบเคลิ้ม แต่สำหรับคนที่มองผู้ชายทุกคนในแง่ร้ายยกเว้นพ่อตัวเอง อย่างอโนมานั้นไม่สนใจท่วงทำนองใดๆ มากไปกว่าปลายรองเท้าหนังมันปลาบของเขา

หญิงสาวไม่มองหน้าคู่เต้น เอาแต่ก้มมองพื้นจนโรเรนใช้คิดว่าเธอคงไม่ถนัดเต้นรำอย่างปากว่า กระทั่งเมื่อปลายรองเท้าส้นเข็มเหยียบไปบนหลังเท้าเขาอย่างจงใจจนเป็นรอยบุ๋มหลายที่นั่นละ เขาก็รู้ถึงจุดประสงค์ที่แท้จริงว่าทำไมเธอเอาแต่จ้องพื้น และขยับเดินไปโดยแล้วแต่จังหวะว่าเขาจะพาเธอเดินไปยังทิศทางใด

อโนมาเงยหน้าขึ้นมองสบตาโรเรนใช้อย่างท้าทาย เพ้ายังจงใจเหยียบไปบนหลังเท้าเขาอีกหลายครั้ง จนเขาต้องร้องเอวบางให้ชิดตัว

มากขึ้น ออกอิมที่ดันทรงออกมาจนลั่นสายตานับบดเบียดกายแกร่ง
ของเขา พร้อมสายตาคมเข้มที่มองต่ำลงมาจนเธอหน้าแดง

“นี่! จะมองหน้าอกฉันอีกนานไหม”

“ก็แล้วคุณจะทำอะไรจากท่าผมได้หรือยัง”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจเหยียบ”

“ผมก็ไม่ได้ตั้งใจจะมองนมคุณเหมือนกัน” โรเรนโซ่บอก
ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างขึ้น เสียงเธอแหลมปรืดอย่างไม่ตั้งใจ

“นม!”

“ทำไม ผมพูดอะไรผิด”

โรเรนโซ่เป็นฝ่ายเลิกคิ้ว ไม่ได้รู้ตัวสักนิดว่าคำพูดตนเป็นสาเหตุ
ทำให้สองข้างแก้มของอโนมาแดงกำเป็นลูกตำลึงสุก หญิงสาวจึง
ออกแรงบดปลายเท้าลงหนักขึ้น

“โอ๊ย...”

“ขอโทษ เผอิญว่าเดินไม่ค่อยเป็น” อโนมายิ้มเยยวน แล้วก็เริ่ม
บดปลายเท้าต่อไม่ออก เมื่อเขากอดรัดเธอแน่นขึ้นจนกระดิกตัวไม่ได้
“กอดแน่นแบบนี้แล้วจะเดินได้ยังไงกันเล่า”

“คุณเองก็ไม่อยากเดินอยู่แล้วนี่ อยากแก้งผมมากกว่า”

“อย่ามาใส่ร้าย”

“ใส่ร้ายหรือไม่ใส่ร้ายไม่รู้หรอกนะ แต่ผมเดาว่าตอนนี้หลังเท้า
ผมคงช้ำไม่ต่ำกว่าสิบที่แล้ว”

เขาบอก ทำให้หญิงสาวหลุดยิ้มออกมาด้วยความสะใจ แต่แล้ว
ก็ต้องงอแงไม่ออกเมื่อเธอถูกดันตัวไปจนชิดผนัง แล้วเขาก็แนบตัวลง
มาหา

อโนมายืนอึ้ง ดวงตาคู่สวยเบิกกว้าง หัวใจกวัดแกว่ง พยายาม
บังคับไม่ให้เสียงตัวเองสั่นและทำเหมือนไม่รู้สึกลึกถึงการคุกคามของ
เขาเลยสักนิด ทั้งที่ความจริงแล้วอกแกร่งที่บดเบียดลงมานั้นทำให้กาย

เธอร่อนผ่าว หัวใจหล่นร่วงลงไปจนถึงตาตุ่ม

“จะทำอะไร”

“กลัวเธอ”

“ทำไมฉันจะต้องกลัวคุณด้วย ฉันแค่...” อโนมาองไปรอบๆ ตัว หวังจะเห็นบิดาเดินเข้ามาในนี้ แต่แล้วทันท้ายเงียบ ไม่รู้หรือไร ว่ากำลังปล่อยลูกเสียตัวน้อยๆ อย่างเธอไว้กับราชสีห์ตัวโต

“แค่อะไร”

“ฉันแค่กลัววีได้มาเห็น คุณไม่กลัวว่าถ้าเขาเห็นคุณมากอดฉัน ไว้แบบนี้ เขาจะถอนหุ้นทำกาสิโนกับคุณหรือไง”

เธอเอากาสิโนมาชู่ แต่เขากลับหัวเราะเสียงหัวอย่างที่เขาเห็นว่ามันเป็นเสียงหัวเราะที่เย็นชาผสมกับเย้ยหยันได้อย่างกวนประสาทที่สุด

“คนที่ควรจะกลัวมันต้องเป็นวีได้ของคุณต่างหาก”

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าวีได้ของคุณเป็นฝ่ายเข้ามาขอเป็นหุ้นส่วนกับผม ผมไม่ได้เป็นคนขอรับเขา ผมไม่เคยถ้าเขาจะถอนตัว มีคนอื่นเยอะที่อยากจะเป็นหุ้นส่วนกับบรอสซี่เฟลส” ชายหนุ่มได้หลังมือบนแก้มของเธอแล้วส่ายยิ้มร้าย

“ดี...ให้วีได้ถอนตัวออกไปจากธุรกิจสกปรกนี้เลยยิ่งดี”

“ว่าไงนะ!” โรเรนโซ่ตาวาว มุมปากกระตุกที่หนึ่ง “คุณเรียกกาสิโนของผมว่าธุรกิจสกปรก?”

“หรือไม่จริง กาสิโนของคุณมันก็แค่แหล่งมั่วสุมมั่วเมาให้คนเล่นการพนัน ธุรกิจนี้ไม่มีใครรวยได้หรอก นอกจากเจ้าของกาสิโนอย่างคุณ ทำนานหลังคนชัดๆ”

“พูดใหม่ซิ” มือแกร่งบีบปากเธอไว้นแน่นด้วยความโกรธ

อโนมาส่งเสียงอื้ออึ้นคล้ายกำลังด่าว่าเธอ “คุณ...มัน...เห็นแก่ตัว”

ถึงจะพูดได้ลำบากเพราะแรงบีบนั้น แต่โนมาก็ยังส่งเสียงต่อว่าเขาได้

โรเรนโซ่ชักหงุดหงิด จากแค่จะส่งสอนให้เธอกลับชนิดๆ คราวนี้เห็นที่ต้องเอาจริง ชายหนุ่มก้มหน้าลงมากลี้ ประคบปากลงบนเรียวกปากอิม ตะโถมจวบจุลกลุเคล้าร้อนแรงอย่างที่ตั้งใจจะถอดถอนวิญญาณของคนอวดดี ชายหนุ่มแทรกปลายลิ้นฝ่ากำแพงฟันเข้าไปในปากที่พยายามกัดฟันไว้แน่นของเธอ แล้วเขาก็ผ่านเข้าไปวัดลิ้นพาดพันกับลิ้นเธอจนได้

หญิงสาวสายหน้านี หุบกำปั้นเล็กลงบนแผ่นหลังกว้าง แต่นั่นยิ่งทวีความเร่าร้อนจนเธอรู้สึกเหมือนเข้าตัวเองกำลังถูกกดให้เป็นหุ่นจนยืนไม่อยู่ ต้องใช้สะโพกเป็นจุดรองรับน้ำหนักตัว นาน...จนเธอแทบจะหมดสติ โรเรนโซ่จึงยอมถอนจูบออก

“หุบปากของคุณซะ ถ้าไม่อยากโดนมากกว่านี้”

“เผด็จการ! ผู้ชายอย่างคุณมั่นใจร้าย ฉันจะบอกวิธีให้ถอนหุ่นคืน” เธอเสียงกร้าว ปกติเธอเป็นคนร้องไห้ยาก แต่คราวนี้น้ำตาเม็ดโตร่วงลงอาบแก้ม

ชายหนุ่มเลิกคิ้ว เขาไม่เข้าใจว่าเธอจะเสียน้ำตาไปทำไม ในเมื่อผู้หญิงที่ไหนก็อยากจะทำให้ โรเรนโซ่ เอ รอสซี่ จูบกันทั้งนั้น และยังผู้หญิงที่กำลังจะโดนวิธีได้ทั้งแบบเธอด้วยแล้ว หิ...วิธีได้แอบไปคุยโทรศัพท์กับคนอื่นแบบนั้น อีกเดี๋ยวหล่อนก็กลายเป็นแค่ของโลเซสต็อก

อโนมาจูปากตัวเองอย่างหงุดหงิดแล้วปาดน้ำตา แต่ยิ่งปาดน้ำตาเม็ดโตนั้นก็ยิ่งร่วงลงเผาะอย่างน่าเจ็บใจ “ถ้าวิธีนี้รู้ว่าคุณทำอะไรฉัน เขาไม่ร่วมงานกับคุณแน่”

“คุณคิดว่าวิธีนี้จะยอมถอนหุ่นที่เขายากจะทำมาชั่วชีวิต เพียงเพราะนางบำเรอตัวเล็กๆ ที่กำลังจะโดนทั้งอย่างที่คุณบอกฉันหรือ”

“ฉันมีอำนาจต่อรองมากกว่าที่คุณคิด”

“คิดว่าวิธีได้หลงคุณขนาดนั้น?”

“คงมากกว่าที่คุณหลงแม่นางแบบนั่นก็แล้วกัน” หญิงสาวผลักเขาแล้ววิ่งออกไป

วิไลเดินสวนเข้ามาพอดี อโนมาตวัดตามองพ้อแล้วแย่งโทรศัพท์มือถือในมือเขามา

“เอามานี่คะ”

“อะไรกันนี่นี่!”

“อยากจะรู้มากกว่าวิไลโทร. หาใครกันนักรรนา”

เธอบอกแล้วถือโทรศัพท์เดินลืวๆ ออกไป วิไลร้องเรียกตามหลังแต่หญิงสาวก็ไม่ยอมคืนให้

“เฮ้...นี่ก็ เอาคืนมานะ”

“ไม่!”

โรเรนโซ่มองตามไปแล้วส่ายหน้า ดูท่าวิไลจะกลั้วเมียเด็กคนนี้มากกว่าที่เขาคิด

อโนมาหยุดจิตใจที่ไม่เจอหลักฐานอะไรเลยสักอย่างในโทรศัพท์ของบิดา เวลาที่โทร. เข้าออกในช่วงที่วิไลออกไปคุยโทรศัพท์ข้างนอกก็เป็นเบอร์จากคาร์โอ ลูกของเธอทั้งสองครั้ง แต่เหนือสิ่งอื่นใดตอนนี้เธอยังเคืองโรเรนโซ่ที่เขาจูบเธอถึงสองครั้งในวันนี้

หญิงสาวถูปากตัวเองจนเจ็บ จูบดูดดื่มสองหนแลกกับตบไปที่เดียวและเธอทำหลังเท้าของเขาเข้าไปแค่นั้น ไม่คุ้มกันเลยสักนิด

“คอยดูนะ คราวหน้าฉันจะเล่นให้หนัก นายโรเรนโซ่ เอาให้กาสิโนนี้เจ๊งไปเลย” หญิงสาวทุบกำปั้นไปบนหมอน จินตนาการไปว่าบนหมอนนุ่มนั่นคือหน้าหล่อๆ ของเขา “คนใจร้าย เจ้าเผด็จการ”

อโนมาทำหน้าที่ครุ่นคิดอย่างจริงจัง ครูใหญ่ร่ายยิ้มก็ค่อยๆ ปรากฏขึ้น เธอนึกออกแล้วว่าตัวเองจะทำงานอะไรหลังเรียนจบดี ในเมื่อพ่อเธอเป็นหุ้นส่วนคนหนึ่งของที่นี่ เธอก็มีสิทธิ์จะทำงานที่รอสซี-

เพลส

คอยดู...จะไล่ลูกค้าให้เปิดแนบไปเลย เอาให้มันขาดทุนย่อยยับ
วีโต้ของเธอจะได้เลิกอยากทำธุรกิจที่มีวเมาคนแบบนี้เสียที ต้องเป็น
นายโรเรนโซ่แน่ๆ ที่ชักนำวีโต้ของเธอให้หลงผิด หากธุรกิจนี้เจริญ
ก้าวหน้า คิดดูเถาะว่าจะมีคนติดการพนันเพิ่มขึ้นอีกเท่าไร

“ฉันจะเล่นงานนายคีนแน่ คอยดู” หญิงสาวพยายามปิดใบหน้า
หล่อเหลาของโรเรนโซ่ออกจากความคิดแล้วล้มตัวลงนอน ตวัดผ้าห่ม
มาคลุมโปง แต่แค่หลับตา ภาพใบหน้าที่เขาก็ลอยไปลอยมาให้ยั้งโมโห

“โอ๊ย...จะตามจองล้างจองผลาญฉันไปถึงไหน” อโนมา
โอดครวญ เธอนอนไม่หลับ จึงตวัดผ้าห่มออกไปอีกด้าน ครว้าเสื้อคลุม
มาสวมแล้วลุกเดินไปจากห้องนอน

ส่วนโรเรนโซ่นั้น หลังอาบน้ำเสร็จจึงได้เห็นว่าหลังเท้าเขา
ฟกช้ำไปหลายจุดเพราะปลายรองเท้าส้นเข็มของอโนมา

“ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนทำให้ฉันเจ็บตัวมาก่อน อโนมา...เธอ
เตรียมรับมือฉันไว้ให้ดี” ชายหนุ่มหงุดหงิด กดโทรศัพท์ภายในเรียกให้
แม่บ้านเอายาทาแก้ฟกช้ำมาให้ หลังทาเสร็จก็ตั้งใจจะนอน แต่จูบ
รสหวานเหมือนน้ำผึ้งเตือนห้าที่รับรู้จากเจ้าหล่อนในวันนี้ก็จืดจางยี้ม
บนริมฝีปากได้รูปขึ้น

ก็...ไม่เล่นนักหรอก ถ้าแลกกับการเจ็บตัวในวันนี้ เสียตายที่เธอ
เป็นของวีโต้ไปแล้ว พยศแบบนี้ก็น่าเลี้ยงไว้ดูเล่นไปอีกแบบ เพราะ
การได้ปราบพยศใครสักคนมันก็เป็นเรื่องที่ท้าทายอยู่ไม่น้อย

โรเรนโซ่นอนลงบนเตียง ตอนนี้เป็นเวลาแค่สี่ทุ่ม ปกติแล้วเขา
มักจะนอนเลยเที่ยงคืน แต่เพราะวันนี้เขาทำงานเสร็จหมดทุกอย่างแล้ว
เหลือแค่รอวันเปิดกาลิโนเท่านั้น จึงเข้านอนเร็ว

เขามองนาฬิกาอีกครั้ง ด้วยอารมณ์หนุ่มที่พลุ่งพล่านชอบกล

จึงลุกมาเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดลำลอง ก่อนขับรถออกไปโดยไร้ผู้ติดตาม จนมาถึงหน้าโรงแรมที่เขาเองเป็นเจ้าของ

มาทำไม...มาหาใคร เขาก็ตอบตัวเองไม่ได้ ที่แน่ๆ เขาไม่ได้มาหาแอริน

โรเรนโซลงจากรถเมื่อขับไปจอดไว้ยังลานจอด ตอนที่เขาลงมากอดแขนหน้ามองขึ้นไปยังห้องด้านบนที่เขาจำได้ว่าจูเซปเปจัดให้เป็นห้องของวีโต้ไม่ได้ แต่คิดว่าตอนนี้หญิงสาวอาจจะนอนก่ายกอดอยู่กับวีโต้ อารมณ์ขุ่นมัวที่ตกตะกอนไปบ้างแล้วตั้งแต่ขับรถมาที่นี่ก็ถูกก่อวนขึ้นมาอีก

เขาแขนหน้ามองหน้าต่างห้องสุทறுที่เป็นห้องของอนิมา และมองอยู่เกือบห้านาทีจึงหมุนตัวกลับ ไม่เข้าใจตัวเองว่าจะดันดันมาที่นี่เพื่อสิ่งนี้ทำไม ที่แน่ๆ เขาไม่ได้ชอบผู้หญิงที่มีเจ้าของ โรเรนโซก้าวเท้าจะเดินออกไป แต่เสียงหนึ่งที่ได้ยินทำให้เขาหยุดและตั้งใจฟัง

“ฉันไม่อยากจะกวนแกลในเวลานี้หรอกนะ เพราะรู้ว่าเวลาของที่นี่กับมิลานห่างกันมาก แต่ถ้าฉันไม่ได้ระบายอะไรออกไปให้แกรู้บ้าง ฉันอกแตกตายแน่”

“แกเป็นไรล่ะ หรือว่าพ่อแกลนด์ผู้หญิงไว้ที่นี่จริงๆ”

“เปล่า แค่แอบเห็นคุยโทรศัพท์ลับๆ ล่อๆ ไม่ยอมให้ฉันได้ยิน แต่พอเปิดดูบันทึกการโทร. เข้าออกในเครื่องวีโต้ก็ไม่เจออะไร เห็นแต่เขาโทร. คุยกับพนักงานโรงงานเบียร์”

“อ้าว...แล้วแกจะกลุ่มอะไร บางทีแกอาจคิดมากไปก็ได้ พ่อแกลรักแกจะตาย ถ้าจะมีเมียใหม่คงมีไปตั้งนานแล้วละ”

“พฤติกรรมของวีโต้น่าสงสัย แต่นั่นยังไม่ใช่ประเด็น ประเด็นมันอยู่ที่งานของวีโต้ที่นี่คือการเปิดกาสโน น่าโมโหจริงๆ”

“ถึงว่าสิ พ่อแกลถึงไม่ยอมมาให้แกรู้”

“ฉันไม่อยากให้วีโต้ทำธุรกิจมืดแบบนี้ ฉันก็เลยคิดว่าจะทำให้

ที่มันเจ๋ง”

โรเรนโซที่ไม่ได้ยืนอยู่ไกลเกินกว่าจะได้ยินหูฟัง ไม่ต้องหันไปเขาก็รู้ว่าเจ้าของเสียงหวานมีเอกลักษณ์คนนี้เป็นใคร ข้าเจ้าหล่อนยังพูดมาได้ว่าจะทำให้กาสิโนของเขาเจ๋ง...หึ โครงการนี้เขาวางแผนงานมาห้าปีเต็ม จะมาเจ๋งเพราะผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างอนามาได้ก็ให้มันรู้ไปสิ

“นั่งบ้า ถ้ากาสิโนเจ๋ง พ่อแกก็เจ๋งด้วยสิ”

“วีได้รวยจะตาย แค่อุกริกกาสิโนอันเดียวเจ๋ง ขนหน้าแข้งไม่ร่วงหรอก”

‘เด็ก...เด็กจริงๆ’ โรเรนโซ่สบถในใจ จากที่เขาเคยคิดว่าถ้าวีได้ทิ้งหญิงสาวเมื่อไร เขาอาจจะรับเธอมาเลี้ยงดูเล่นๆ แต่เห็นอย่างนี้เขาคิดว่าควรจะเปลี่ยนใจ เวลาของเขามีไม่มากพอที่จะไปยุ่งกับหญิงสาวที่จิตใจเป็นเด็กเอาแต่ใจแบบนี้

“ผู้หญิงตัวเท่าลูกแมวอย่างแกจะไปทำอะไรได้”

“ทำได้ก็แล้วกัน”

“แล้วแกจะทำแบบนั้นทำไม”

“ฉันเกลียดชังน้ำอิตาหุ่นส่วนใหญ่ของรอสซี่เพลสนะสิ นายนั่นนะ...” อนิมาหน้าแดง อยากจะบอกเพื่อนรักว่าเธอถูกขโมยจูบไปถึงสองครั้งในวันเดียว แต่ก็อายเกินกว่าจะพูดออกมาได้ “เป็นผู้ชายที่แย่ที่สุดตั้งแต่ที่ฉันเคยรู้จักมา เห็นแก่ตัวและไร้ความเป็นสุภาพบุรุษที่สุด”

“เขาทำอะไรแก”

อนิมาหน้าแดง คราวนี้ไม่กล้าตอบคำถาม ได้แต่ตะปกลายนิ้วไปมาบนริมฝีปาก

“ว่าไง เขาทำอะไรแก”

“เปล่า แค่พูดไม่ถูกหูเท่านั้น ขึ้นมาทำอะไรฉันสิ ยิ่งได้แตกแน่”

“ทำเป็นเก่ง รู้หรือเปล่าว่าโรเรนโซ่นะมาเพี้ยชัดๆ”

“ไม่เห็นจะกลัว เธอๆ แค่นี้แหละ ไม่กวนแกแล้ว ฉันเองก็ง่วง

แล้วเหมือนกัน” หญิงสาวรีบตัดบทด้วยการวางสายไปเพราะกลัวจะ
เปลอเผยแพร่ชื่อออกไปจนเพื่อนรู้ หลังวางสายไปแล้วจึงหมุนตัวกลับมา
เป็นเวลาเดียวกับที่ชายร่างสูงท่าเดินคุ่มตาคนหนึ่งก้าวเท้ายาวๆ เดิน
ออกไปจากตรงนั้น คิ้วเรียวยาวขมวดมุ่น

ใคร? คุณจริงๆ เหมือน...

โรเรนโซ!

อโนมาเบิกตากว้างขึ้นอย่างตกใจ ถ้าผู้ชายร่างสูงนั้นเป็น
โรเรนโซะละก็ เขาต้องได้ยินที่เธอพูดไปหมดแล้วสิ แต่ไม่น่าใช่ เขาจะ
มาทำอะไรที่นี่

“หรือว่าเขาจะมาหาแอริณ ตายละ”

หญิงสาวรีบวิ่งตามชายร่างสูงคนนั้นไป แต่ขาเขายาวกว่าเธอ
มาก ขนาดแค่ว่าเขาเดินสาวเท้าเร็วๆ เธอวิ่งตามมายังตามไม่ทัน
เธอวิ่งตามไปจนเกือบถึงลานจอดรถ มองเห็นแผ่นหลังเขาไว้ๆ เธอมา
ถึงลานจอดที่มีรถจอดอยู่บางตา เพราะตอนนี้อรอสซี่เพลสยังไม่ได้เปิด
ให้บริการอย่างเป็นทางการ จึงมีคนเข้าพักในโรงแรมไม่มาก

หายไปไหนนะ...หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ แต่เมื่อไม่เจอ
ใครก็เริ่มรู้สึกกลัวขึ้นมา เพราะลานจอดรถนี้มีหลอดไฟติดอยู่ไม่กี่หลอด
เธอหมุนตัวกลับ แต่ถูกมือหนึ่งลากเข้าไปในมุมมืด หญิงสาวหวีดร้อง
แต่เสียงนั้นเล็ดลอดออกไปได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็ถูกปิดสนิทด้วย
ฝ่ามือใหญ่จนแทบเต็มครึ่งหน้า

หัวใจเธอเต้นโครมครามด้วยความตื่นกลัว นึกโทษตัวเองที่บ้า
ตามใครออกมาที่ไม่รู้ในลานจอดรถที่ทั้งมืดทั้งเปลี่ยวแบบนี้ หากมัน
คิดจะทำมีดีมีร้ายเธอละก็ เธอไม่รอดแน่

อโนมาตื่นสุดแรง แต่ยิ่งตื่นก็ยิ่งถูกลากไปยังมุมมืด ร่างบางถูก
กอดรัดเอาไว้แน่น เขาขยับหน้าลงมาใกล้ กลิ่นน้ำหอมที่โชยออกจาก
ตัวเขาทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ คลับคล้ายคลับคิดว่าจะได้กลิ่นแบบนี้

มาจากที่ไหน เธอพยายามคิด แต่คิดไม่ทันออกหญิงสาวก็ถูกจับให้หันหน้าเข้าหาอีกฝ่าย มือหนาเลื่อนมากุมใบหน้าเธอทั้งสองข้างให้เงยขึ้น รับจุมพิตหนักหน่วงผสมเร้าร้อนเพราะแรงโกรธเคือง

ลั่นร้อนชอกชอนเข้าไปในปากเธอ กวาดต้อนความหวานปานน้ำผึ้งทุกหยาดหยด ปุ่มรับรสบนลิ้นทำงานหนักหน่วงกับความหวานที่ซ่านลิ้นทั่วทุกพื้นที่ อโนมาหลีกลิ้นหลบ แต่เขายังตามรุกไล่อย่างเอาเป็นเอาตาย พันขาวสะอาดกระทบกันดังกึก ทำให้เธอชะงักและเปิดโอกาสให้ชายหนุ่มจุมเธออย่างดูดดื่ม

โรเรนโซไม่เคยจูบใครมาราชนานเกือบสิบนาที่แบบนี้มาก่อน และไม่เคยจัดทุกกลยุทธ์ในการจูบมาจัดข้อกับใครอย่างนี้ เพื่อที่จะทำให้อีกฝ่ายจูบตอบเขาให้ได้ และท้ายที่สุดหลังจากกระดกลิ้นหลีกหลบไปครู่หนึ่ง ลิ้นหวานๆ ของอโนมาก็เกี่ยวรัดลิ้นของเขาตอบอย่างเฉลอไผล

ชายหนุ่มตะโถมจูบหนักหน่วง เผ็ดร้อน ฝ่ามือร้อนวางมาบนหน้าท้อง จูบไล่ผ่านมาจนถึงทรวงอกอิมและบีบเคล้าคลึง สัมผัสได้ว่าหัวใจของหญิงสาวเต้นแรงเหมือนมีคนทั้งกองทัพบากระหน่ำทุบ มือหนาลากเลื่อนผ่านมาถึงคอเสื้อชุดนอนผ้าเนื้อลื่น สอดเข้ามาภายใน แล้วตรงเข้าจู่โจมก้นเนื้อนิ่มที่มีบราเซียร์ห่อหุ้ม สอดผ่านเข้าไปสัมผัสเนื้อแท้ ตุ่มไตกึ่งกลางอกอิมหดตัวรับทันที

จูบของเขาต่อเนื่องยาวนานและเร้าร้อน จูบที่ตั้งใจจะสั่งสอนคนอวดดีให้ยอมศิโรราบ จูบที่ทำลายสถิติสัมพันธูญะของเธอจนหมดสิ้น อโนมาดิ้นจนหลุดจากจูบของเขา แต่เมื่อดิ้นจนหลุดจากการคุกคามนั้นแล้ว เธอก็กลับเป็นลมล้มพับไปในอ้อมกอดนั้น

“นิกี้...นิกี้” ชายหนุ่มตบหน้าเธอเบาๆ เพื่อเรียกสติ แต่หญิงสาวเป็นลมไปแล้ว เขาจึงชันตัวเธอขึ้นมาอุ้มแล้วพาขึ้นรถ ร่างบางอย่างคงหมดสติคอพับคออ่อนจนเขาต้องส่ายหน้า “ไม่เก่งให้ได้

ตลอด...”

โรเรนโซ่เปิดไฟในรถ แสงสีเหลืองนวลส่องให้เห็นใบหน้าสวยหวานยามสิ้นฤทธิ์ เขาจัดให้เธอนอนคู่ตัวบนเบาะหลังรถแล้วตัวเธอก็ออกรถไป รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าเย็นชาคลี่ออก เขาขับรถมาจนถึงบ้าน ผ่านป้อมยามและจอดรถไว้หน้าบ้าน ก่อนอุ้มร่างอ่อนระทวยของเธอเข้าไปในห้องตัวเอง

เขาวางเธอลงบนเตียงนอน เสื้อคลุมผ้าเนื้อบางเลื่อนหลุด เผยให้เห็นอกอิมมูนเด่นชัดในชุดนอนด้านใน เผยให้เห็นความเช็กที่น่ามองเห็นเอวเล็กๆ แบบนี้ แต่หน้าอกอิมมูนใหญ่เกินตัว

“ตอนไม่ออกฤทธิ์ออกเดชก็น่ารักดีอยู่หรอก” โรเรนโซ่หัวเราะขึ้นเบาๆ แล้วล้มตัวลงนอนข้างๆ ตะแคงตัวนอนเฝ้าคางมองคนสิ้นฤทธิ์

น่าแปลกที่ผู้หญิงซึ่งเอาตัวเข้าแลกกับผู้ขายแก่ครวฟ็อทที่น่าจะผ่านประสบการณ์มาโชกโชน กับแค่โดนจูบมาราธอนแค่นี้ ไม่น่าจะต้องถึงขั้นเป็นลมล้มพับไป หรือจะมารยา...โรเรนโซ่หวังตามองคนที่นอนหายใจสม่ำเสมออยู่บนเตียงเขา เธอเป็นคนแรกที่ได้รับเกียรติมานอนบนนี้ เขาชักสงสัยขึ้นมาหน่อยหนึ่งว่าเธอเป็นลมจริง หรือแค่แกล้งเป็นลมให้เขาพามาที่นี่

ชายหนุ่มเย้ยมือมาแตะใบหน้าหวานนั้น แต่สาวเจ้ายังหลับตาพริ้ม ทรวงอกอิมมูนสะท้อนขึ้นลงน่าสัมผัส และเขาก็เห็นมันคล้ายจะเชิญชวนให้เขาเข้าไปสัมผัสด้วย

และเพื่อเป็นการยืนยันว่าอโนมาเป็นลมจริงหรือแค่มารยาชายหนุ่มจึงขยับมาชิด วางทาบปลายนิ้วลงบนต้นขาเนียนได้รูปและไร้ไขมัน ที่ชายกระโปรงชุดนอนเปิดร่นขึ้นมา เขาค่อยๆ ตวัดชายกระโปรงขึ้นช้าๆ จนถึงโคนขา มองเห็นบิกินีสีขาวขอบลูกไม้เล็กจิ๋ว

ชายหนุ่มกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ เพราะความเช็กในตัวเธอที่เขาเป็นคนเปิดเผยมัน มือเขาลูบไล่ไปทั่วต้นขา ปลายนิ้วแตะจนถึง

ขอบลูกไม้และถือวิสาสะวางมือทาบลงมายังใจกลางความเป็นหญิง
ที่มีเพียงชั้นในผ้าเนื้อบางห่อหุ้ม และจากการที่แสงไฟส่องลอดก็ทำให้
มองเห็น...

ฟู...ชายหนุ่มผ่องลมหายใจออกมาอย่างหนักหน่วงกับความ
เย้ายวนตรงหน้า ที่เหมือนจะส่งไฟโรโมนออกมายั่วให้เขาเคลื่อนไหว
เข้ามาใกล้เธอเรื่อยๆ จนก้มต่ำลงชิด ยิ่งใกล้หัวใจเขาก็กังเด้นแรง เลือด
ในกายแล่นพล่านกับอารมณ์หนุ่มที่ลุกโชน

กุหลาบซ่อนงามอยู่ห่างจากหน้าเขาแต่ไม่มีลิลิเมตร ลำคอของ
เขาแห้งผากเมื่อสายตายังจับจ้องราวกับจะมองให้ทะลุถึงด้านใน

เขาตัวดีชายกระปรองผ้าเนื้อลื่นนั้นลงปิดความมดงามน่าสัมผัส
นั้นเสีย เพราะไม่อย่างนั้นเขาต้องอดใจไม่ไหว ตรงเข้าไปลิ้มรสแน่

โรเรนโซเปลี่ยนเป้าหมายมายังใบหน้าสวยหวาน พรหมจูบมา
ยังแก้มข้างหนึ่ง ซุกใช้ปากและจมูกมายังชอกคอ แต่เธอก็ยังนอนนิ่ง
ทำให้เขาเริ่มแน่ใจว่าอโนมาคงตกใจจนเป็นลมจริงๆ เขาขยับหน้า
เข้าไปอีก อยากจะจูบล้มรสความหวานที่ทำให้เขาติดอกติดใจไม่รู้ลืม
แต่เพราะเขาไม่ใช่ผู้ชายสิ้นไร้ไม้ตอกที่จะต้องมาล็กหลังผู้หญิง จึง
จำต้องข่มความปวดหนึบในกายแล้วขยับออกจากตัวเธอ ดึงผ้ามาห่ม
ให้ แล้วนอนลงข้างๆ

อโนมาตื่นขึ้นในอีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา แต่เพราะความที่
ตึกมากแล้ว และความม่วงงัวเข้านครอบงำ สมองจึงเบลอเกินกว่าจะ
นึกออกว่าเธอถูกปล้ำจูบมาราธอนในลานจอดรถจนเป็นลมล้มพับไป
เธอคิดว่าตัวเองกำลังหลับอยู่ในห้องนอนของตนในโรงแรม

หญิงสาวดึงผ้าห่มมาคลุมโปง แต่อากาศหนาวเย็นจากเครื่อง
ปรับอากาศที่ชายหนุ่มลดอุณหภูมิต่ำลงมากทำให้เธอตัวสั่น มือบิดปาย
มาถูตัวโรเรนโซ จึงคิดว่าเป็นหมอนใบใหญ่ที่เธอมักจะดึงมากอดแล้ว

เกี่ยววาร์ดเอาไว้ตามความเคยชินที่ต้องนอนกอดแทนแม่มาตั้งแต่เด็ก
หญิงสาวร้องตัวโรเร็นโซ่มาใกล้ ปลุกให้โรเร็นโซ่ที่เพิ่งข่มตาให้
หลับลงหลังกำจัดอารมณ์ดิบเถื่อนของตัวเองจนสงบลงได้ให้ตื่นขึ้นมา
อีกครั้ง เธอพยายามออกแรงทิ้งหมอนใบหนักอย่างเก้ๆ กังๆ จนหมอน
จำเป็นต้องเป็นฝ่ายขยับเข้าไปหาแทน พอขยับไปเท่านั้น ตัวเขาก็ถูก
กอดรัดจนแน่น แค่นั้นยังไม่พอ เขาเรียวยังเกี่ยวรัดตัวเขาไว้แล้วจับ
ศีรษะเขาซุกมาตรงหน้าอกตัวเอง

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจออกมายาวๆ เมื่อสาวเจ้าออกแรงกอด
รัดแน่นขึ้นไปอีก ทำให้ทั้งปากทั้งจมูกของเขาจมอยู่กับหน้าอกอím
ตัวเธอหลับสบายเพราะได้ไ่อุ่นจากเขา แต่เขาคงนอนไม่หลับทั้งคืน
แน่ เพราะอารมณ์ที่เพิ่งจะมอดดับโดนกระตุ้นให้คุกรุ่นขึ้นมาอีก

ให้ตายสิ...จะฆ่ากันให้ตายคืนนี้เลยใช่ไหม โรเร็นโซ่ชบคราม
แน่นเมื่อสาวเจ้าเกี่ยวรัดเขาแน่นขึ้นไปอีก ซ้ำยังหายใจแรงจนทรวงอก
สะท้อนขึ้นลงกระทบกับใบหน้าของเขาเป็นระยะ

4

แผนร้ายในใจ

เช้าแล้ว แต่อโนมายังไม่อยากจะลุกขึ้นจากเตียงนอน
อากาศหนาวๆ จากเครื่องปรับอากาศ ผ้าห่มนุ่มหนาๆ และหมอนข้าง
ที่ทั้งใหญ่ทั้งนุ่ม ทำให้เธอหลับสนิทและหลับลึกจนไม่อยากจะตื่นขึ้น
เลยสักนิด เธออดหมอนจำเป็นแน่นๆ เป็นการส่งท้าย แล้วยื่นแขน
ทั้งสองข้างขึ้นมาบิดขี้เกียจเหนือศีรษะ

“อ้อ...” หญิงสาวบิดตัวแล้วลืมตาขึ้น คิ้วเรียวยาวของเธอขมวดมุ่น
ก่อนที่เจ้าตัวจะหลับลงไปในหมอนนุ่มตัว หัวใจที่เต้นปกติเมื่อครู่
กระหน่ำรัวเร็ว ตาเธอไม่ผัดแปร หมอนที่เธอทอดรัดมาทั้งคืนไม่ใช่
หมอน แต่เป็น...

เป็น...โรเรนโซ่!

“กรี๊ด!”

อโนมาหวีดร้องออกมาสุดเสียงอย่างตกใจกับร่างของคนี
ปรากฏชัดตรงหน้า ความทรงจำรางเลือนเมื่อคืนเด่นชัด ผู้ชายที่จูบเธอ
ในลานจอดรถคือเขาเอง

“คุณ!”

โรเรนโซ่ขยับออกจากตัวเธอแล้วบิดขี้เกียจบ้าง เขาลุกขึ้นยืนข้าง
เตียง ในขณะที่หญิงสาวขยับตัวชิดขอบเตียงเพราะต้องการตั้งหลัก

แล้วก็มลงสำรวจตัวเอง โลงใจที่เสื้อผ้ายังอยู่ครบ แม้ว่าเสื้อคลุมชุดนอนจะหวิดหลุดออกมาก็ตาม เธอยกกำปั้นขึ้นมาตั้งการ์ด ตาวาววับ

“คุณทำอะไรฉัน”

“ผมต่างหากที่ต้องถามคุณ” ชายหนุ่มส่ายหน้าให้แม่เสื้อสาวที่คิดจะต่อกรกับราชสีห์หนุ่มอย่างเขา กำปั้นเล็กเท่ากำปั้นเด็กนั่นนะเธอจะทำอะไรเขาได้ “จู่ๆ ก็แหกปากมาได้ ชี้หูร่วงหมดแล้ว”

“คุณปล้ำฉันหรือเปล่า! คุณโรเรนโซ่”

“ถ้าเขาไม่ผิด คุณเป็นคนกอดผมไว้แน่นทั้งคืนเลยนะ มิสอโนมา”

โรเรนโซ่มองเธอด้วยสายตาเย็นชา ไม่มีส่วนไหนที่บ่งบอกเธอว่าเขาคิดพิศواسเธอจนถึงขนาดจะปล้ำ แต่ก็เห็นอยู่ว่าเขากับเธอนอนอยู่บนเตียงเดียวกัน เธอกับเขานอนกอดกันทั้งคืน!

ชายหนุ่มเดินไปดึงผ้าเช็ดตัวที่พาดไว้บนราวแขวนมาพาดบ่าหันมาถามเธอด้วยส้อมเสียงราวกับว่าเมื่อคืนเธอกับเขาไม่ได้นอนอยู่บนเตียงเดียวกัน

“จะอาบน้ำที่นี่ หรือจะกลับไปที่โรงแรมกับบอคนะ ผมขอเข้าไปอาบน้ำก่อน วันนี้จะมีหุ้นส่วนมาอีกสามคน ผมต้องออกไปต้อนรับตอนที่โม่งเช้า หรือคุณจะไปด้วยกันเลยก็ได้ล่ะ”

หญิงสาวยังจับต้นชนปลายกับท่าทีของโรเรนโซ่ไม่ถูก เธอทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแบบนี้ได้ยังไง จุดเธอเข้ามาจนถึงในห้องตัวเองแล้วยังไม่คิดจะขอโทษหรือพูดอะไรสักอย่างเลยอย่างนี้นะหรือ

โรเรนโซ่หมุนตัวเพื่อเดินเข้าห้องน้ำ แต่หญิงสาวกระโดดลงจากเตียงแล้ววิ่งมาดักหน้า ทางแขนออกกว้าง กันไม่ให้เขาหนีหน้าเธอ

“หยุดนะ”

“หืม?”

“คุณคิดจะปิดความลับผิดชอบทั้งนั้นหรือคะ” หญิงสาวเสียงดังที่เธอพูดเรื่องการรับผิดชอบ ไม่ได้หมายถึงจะให้เขาแต่งงานหรือคบหา

กับเธอ แต่มันหมายถึงการพูดหรืออธิบายอะไรก็ได้ให้เธอรู้สึกดีขึ้นว่า
เมื่อคืนเธอกับเขาแค่นอนอยู่ด้วยกันบนเตียง ไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากไป
กว่านั้น

“รับผิดชอบ เรื่อง?”

เขาช่างทำหน้าที่ได้เยี่ยมที่สุด เธออยากจะชวนหน้าหล่อๆ นี่ให้
ยั๊ปปื่อหน้าหน้า “คุณทำอะไรฉัน เมื่อคืนเราสองคน...”

“คุณกอดผมไว้ทั้งคืน สาบานได้ว่าผมไม่ได้เป็นฝ่ายกอดคุณ
เลย ถ้าจะถามหาความรับผิดชอบละก็ ผมเองละมั้งที่ต้องถามเธอกับ
คุณ”

ชายหนุ่มขยับเข้ามาชิด มือที่กางกันเขาเอาไว้สั่นน้อยๆ แต่ยังไม่
หุบ เขาจึงยื่นมือไปรวบเอวเธอเข้ามาชิดจนปากเธอสบกับอกเขา
โรเรนไต่โอกาสกอดรัดเธอเอาไว้อย่างนั้น

“ปล่อย”

“เมื่อไหร่จะถามหาความรับผิดชอบอยู่”

“คุณก็อธิบายมาสิว่าทำไมฉันถึงได้มาอยู่ที่นี่”

“อืมมา”

สั้น แต่ได้ใจความ แต่นั่นมันยังไม่พอกับที่เธอโนมาต้องการ
หญิงสาวยื่นฝ่ามือกับอกเขา เงยหน้าขึ้นมองเขาตาเขียวบัด “ฉัน
ต้องการคำอธิบายมากกว่านั้น”

“แบบไหน”

โรเรนไต่รังเอวเธอเข้ามาชิดอีก ก้มหน้าลงต่ำเรื่อยๆ จนหญิงสาว
นึกอยากจะทำตัวเองให้หดเล็กลง หรือติดปีกบินหายไปเลยก็ได้ แต่
เธอก็ไม่อาจทำอย่างนั้นได้ เขาแทบหน้าผากลงมาบนหน้าผากเธอ

“ว่าไง ต้องการให้อธิบายละเอียดแค่ไหน เอาตั้งแต่ที่เราจูบกัน
ในลานจอดรถเลยไหม จูบมาราธอนที่ทำให้คุณวาบหวามและหัวน้ไขว
จนเป็นลมล้มพับไปนะ”

‘กรี๊ด!’

อนิมาได้แต่ร้องกรี๊ดในใจ หน้าเธอแดงก่ำจนทำให้ชายหนุ่ม
นึกขำ จะว่าไปเขาก็แทบไม่เคยเห็นผู้หญิงที่อายแบบเป็นธรรมชาติ
อย่างนี้มานานแล้ว

“ฉันไม่ได้วามหวมบ้าบออะไรทั้งนั้น และเราก็ไม่ได้จูบกัน แต่
เป็นคุณเองที่ปล้ำจูบฉัน” หญิงสาวทำเสียงดังกลบเกลื่อนความอาย
ชายหนุ่มเลิกคิ้ว “จำไม่ได้หรอกว่าคุณจูบตอบผม ‘ดูดีดีม’”
เขาแน่นค้ำลงท้ายหนักๆ ในประโยคที่ทำให้หญิงสาวแทบอยาก
กัดลิ้นตัวเองตาย

“ไม่จริง”

“คุณหลอกผมได้นะ แต่หลอกตัวเองไม่ได้ ไม่เห็นจะเป็นเรื่อง
น่าอายตรงไหน ผู้หญิงที่ไหนก็อยากจะทำกับผมทั้งนั้น คุณไม่ผิด
หรอก”

“คุณนี่มัน...” หญิงสาวชี้หน้าเขาอย่างเจ็บใจ

“มันอะไร”

“หลงตัวเอง”

ชายหนุ่มไหวไหล่แล้วทำปากเบ้ “ไม่ต่างกับคุณเท่าไรหรอก
มิสอานิมา”

“ไม่ต่างยังไง”

“คุณก็หลงตัวเองที่คิดว่ามีอำนาจพอจะทำให้รัสเซียเพลสเจ้
ไม่เป็นท่าได้ อย่างคุณจะไปทำอะไรได้”

โรเรนโซอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ทำให้ออนิมาฉุนกึก

“อ้อ...คุณได้ยื่นที่ฉันพูดไปแบบนั้นก็เลยถือโอกาสจูบลงโทษฉัน
ฉันแค่พูดเล่นๆ กับเพื่อนแค่นี้ คุณกลัวฉันหรือไง ถึงต้องทำกับฉันถึง
ขนาดนี้”

“ผมแค่จูบคุณ เหมือนกับที่คุณจูบกับวีโต้ของคุณนั่นแหละ เอ...

หรือว่าเขาไม่เคยจูบดูดดื่มแบบนี้กับคุณมาก่อน คุณก็เลยไม่ชิน พอโดนจูบเร้าร้อนของผมเข้าหน่อยก็เลยถึงขั้นเป็นลม”

“จูบนั่นไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกอะไรสักนิดเดียว”

“แน่ใจ?”

“แน่”

“งั้นลองใหม่”

ปากอิมอัค้าง โดยไม่ทันตั้งตัวเขาก็กดริมฝีปากแนบลงมาหา แล้วจูบดูดดื่มเร้าร้อนอย่างที่ทำให้เธอวาบวามอย่างที่เขาพูดจริงๆ และมันก็ต่างจากทุกครั้งที่ผ่านมา เพราะครั้งนี้เป็นจูบแสนหวาน เหมือนลิ้นร้อนๆ นั้นเคลือบด้วยคาราเมลชั้นดีที่ทำให้เธอเผลอไหลเปลือกตาคู่สวยหลับปริ้มลง เธอยืนนิ่งไร้แรงขัดขืน เป็นนานกว่าที่ชายหนุ่มจะถอนปากออกแล้วยิ้มใส่ตาเธอ

“ครั้งนี้รู้สึกอะไรบ้างไหม”

“ไม่” อโนมาโกหกคำโต ตีหน้าให้เครื่องขมิ้มเป็นการเป็นงาน “ก็แค่จูบธรรมดา ฉันเคยจูบกับผู้ชายมามากมาย ไม่ได้หวั่นไหวไปกับจูบไม่ได้เรื่องของคุณหรอก”

“งั้น...” โรเรนโซ่ขยับหน้าเข้ามาหา

หญิงสาวทาบปลายนิ้วบนริมฝีปากเขา ตาเขียวปิด “จะทำอะไร”

“ลองใหม่อีกครั้ง”

“อย่านะ จะไปอาบน้ำก็ไปสิ ฉันจะกลับ”

“ป่านี่วีโต้ของคุณคงจะตื่นแล้ว และสงสัยว่าคุณหายไปไหน ถ้ากลับไปตอนนี้เขาต้องรู้ว่าฉันไม่ได้กลับห้องเลยทั้งคืน แต่ถ้าคุณออกไปพร้อมผม ผมยังพอบอกวีโต้ของคุณได้นะว่าคุณบังเอิญตื่นแต่เช้า ก็เลยนั่งรถของทางโรงแรมแอบมาเล่นกาสิโน”

“ฉันไม่คิดจะเล่นพนัน อย่าหวังเลยว่าจะล่อหลอกให้ฉันติดใจได้”

“ตามใจ ผมจะอาบน้ำก่อน อยากออกไปก็ตามใจ จูเซบเป้คงรออยู่หน้าบ้าน บอกเขาให้ไปส่งที่โรงแรมก็แล้วกัน”

เขาบอกง่ายๆ แล้วทำท่าจะเดินเข้าห้องน้ำ ทันใดนั้นเสียงที่ดังขึ้นจากข้างล่างก็ทำให้หญิงสาวและชายหนุ่มชะงัก

“คุณโรเรนโซ่ยังไม่ตื่นหรือแปน”

“ยังคะ ยังไม่เห็นท่านลงมา” แปนตอบด้วยภาษาอังกฤษที่ได้รับการอบรมก่อนเข้ามาทำงานที่บ้านของโรเรนโซ่ แม้จะพูดเป็นคำๆ แต่ก็พอสื่อสารเข้าใจได้

“ตั้งโต๊ะเผื่อฉันด้วย ฉันจะกินมื้อเช้าที่นี่ ของฉันขอน้ำส้มแทนกาแฟนะ ขนมนึงไม่ไหม้ ไข่ดาวไม่ต้องสุกมาก เข้าใจใช่ไหม”

“เข้าใจค่ะ” แปนพยักหน้าหงิกๆ

ผู้หญิงเดินเข้ามาส่งยิ้มให้เธอพร้อมกับทักทาย “คุณแอริณตื่นแต่เช้าจังเลยคะ ดีใจจังที่คุณค้างที่นี่”

“ค้างที่นี่?” นางแบบสาวเล็กคิ้ว ย่นถาม “หมายความว่ายังไง”

“อ้าว...ก็ที่ฉันเห็นคุณโรเรนโซ่อุ้มขึ้นไปบนห้อง ไม่ใช่คุณแอริณหรือหรีอคะ แล้วอย่างนั้นเป็นใครกันล่ะ” ซูริบยกมือขึ้นปิดปากพร้อมกันนั้นสีหน้าเหมือนถูกใครตีหัวของแอริณก็ปรากฏขึ้น

“มีคนอยู่ข้างบนอย่างจั้นหรือ” นางแบบสาวตาวาววับ วิ่งขึ้นบันไดไปท่ามกลางความตกใจของสาวใช้ทั้งสองที่ได้แต่ต่อว่ากันเอง

“นั่งปากไม่มีหูรูด”

“ฉันจะไปรู้ได้ยังไงเล่า ก็เห็นคุณโรเรนโซ่อุ้มผู้หญิงขึ้นห้อง ฉันก็เห็นไกลๆ ใครจะไปคิดล่ะว่าจะไม่ใช่คุณแอริณ ก็เห็นหนีบมาจากมิลาน”

“ตายแน่เลยแก”

สองสาวใช้ไม่กล้าตามขึ้นไปสังเกตการณ์ ส่วนคนที่อยู่หลัง

ประตูไม้บานใหญ่หันมามองตากันเมื่อมีเสียงฝีเท้าวิ่งขึ้นบันไดมา ตามด้วยเสียงกระหน่ำทุบประตู

“โรเรนโซ่ เปิดประตูเดี๋ยวนี้ละคะ!”

อนิมาหน้าเสีย ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เธอเดินหนีไปมาในขณะที่โรเรนโซ่ยื่นเฉยจนเธอต้องเขย่าแขนเขาแรงๆ แล้วถามเสียงตื่นๆ “คุณเอาใจดี!”

“อะไร เอายังไง”

“ก็แฟนคุณมา เขาจะว่ายังไงถ้าเห็นเราสองคนอยู่ด้วยกันในห้องนี้”

“ก็ไม่เห็นเป็นไร ผมกับแอริณไม่ได้เป็นแฟนกัน”

โรเรนโซ่ยกไหล่แล้วทำท่าจะเดินออกไปเปิดประตู แต่หญิงสาวรั้งแขนเขาไว้

“ไม่ได้ล่ะ!”

“อะไรของคุณ”

“ฉันไม่ยอมให้คุณเปิด”

“แล้วจะปล่อยให้แอริณเคาะห้องร้องเรียกจนเสียงแหบเสียงแห้งแบบนี้ล่ะหรือ” เขาย้อนถาม

อนิมาหันรีหันขวางวิ่งไปยังระเบียง มองความสูงระหว่างชั้นสองกับพื้นด้านล่างแล้วใจสั่น “อ๊ย...สูงจัง” หญิงสาวทำหน้าเหยเกมองไปยังพื้นเบื้องล่างอย่างหวาดเสียว แต่เสียงเคาะประตูยังดังกระหน่ำตามความร้อใจของคนเคาะ จะให้ใครมาเห็นว่าเธอนอนอยู่ในห้องของโรเรนโซ่ไม่ได้ ถึงเธอจะเติบโตที่เมืองนอกซึ่งมีเสรีภาพในเรื่องพวกนี้ แต่อย่างไรก็มีเลือดคนตะวันตกที่ยังเห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ อีกอย่างหากวิได้รู้ว่าเธอนอนในห้องเขาทั้งคืน คงไม่ยอมเชื่อแน่ๆ ไม่ได้มีอะไรกันจริงๆ หญิงสาวเตรียมจะปีนลงไป

โรเรนโซ่ตกใจเดินลืวเข้ามาคว้าเธอไว้ ก่อนที่เธอจะขยับขา

ลงไปพาดบนขอบระเบียงเพื่อเตรียมกระโดดลง

“จะทำอะไร!”

“หนีสิคุณ ฉันไม่อยากตกเป็นขี้ปากใครหรอกนะ โดยเฉพาะกับผู้ชายอย่างคุณนะ” เธอหันมาผลักเขา

เขากลับยกเธอลอยขึ้นจากระเบียงราวกับผู้หญิงกำลังอุ้มเด็กเล็กๆ “อยากขาหักหรือไง”

“ดีกว่าถูกใครเข้าใจผิดเรื่องคุณ” เธอเดิน แต่เสียงเคาะประตูพร้อมเสียงร้องเรียกของนางแบบสาวยังดังขึ้น “ฉันไม่ยอมให้ใครมาเข้าใจว่ามีอะไรกับผู้ชายอย่างคุณหรอกนะ”

“โรเรนโซ๊ะ เปิดประตูสิคะ คุณอยู่ในนั้นกับใคร คนรับใช้ของคุณบอกฉันว่าคุณพาใครมา บอกมาเดี๋ยวนี้ะคะโรเรนโซ๊ะ”

“ปล่อยสิคุณ เมียคุณเรียกแล้ว”

“หุบปากสวยๆ ของคุณซะ” เขามองดูๆ แล้วอุ้มเธอมาจนถึงตู้เสื้อผ้า เปิดประตูตู้แล้วจับเธอยัดใส่เข้าไป

หญิงสาวทำตาโต จุดมือเขาไว้ ก่อนที่โรเรนโซ๊ะจะดันมือเธอเข้าไปแล้วจับบานประตูตู้ลง

“คุณจะบ้าหรือไง”

“กลัวนักไม่ใช่เหรอ กลัวก็เข้าไปอยู่ในนั้นแล้วก็ไม่ต้องส่งเสียง”

เขาบอกหลังจับประตูตู้ปิดแล้ว อโนมาจำต้องขังตัวเองอยู่ในตู้เสื้อผ้าของเขาที่แขวนผ้าไว้เต็มตู้ ก่อนที่โรเรนโซ๊ะจะเดินไปเปิดประตูให้แอริน

นางแบบสาวทำหน้ายุ่งพลางกวาดตามองไปรอบห้องอย่างจับผิด “ทำไมเปิดช้านักละคะ”

“มาที่นี้ทำไม” โรเรนโซ๊ะตอบไม่ตรงคำถาม

นางแบบสาวนิ่งจนลืมกลัวเขาเช่นทุกครั้ง เธอรีบแทรกตัวเข้ามาในห้องแล้วเดินหาใครบางคนไปรอบๆ ห้องกว้างใหญ่นั้น “มันอยู่ไหน

คะ”

“อะไรของคุณ”

“ก็นั่งผู้หญิงหน้าด้านที่คุณหิวมันมานานอนที่นี้ ทำไมคะ มันดีกว่าฉันตรงไหนคุณถึงพามันมา ขณะที่กับฉัน คุณไม่เคยคิดจะพามาที่ห้องนอนของคุณเลย” นางแบบสาวโวยวายแล้วเดินไปเลิกผ้าห่มขึ้นมาดูยังไม่พอ เธอเดินลืวไปยังห้องน้ำแล้วกระซอกประตูเปิดออก พอไม่เจอก็เดินกลับมายังตู้เสื้อผ้า

แต่ไม่ทันได้เปิดออกอย่างใจ มือแกร่งก็คว้าข้อมือเธอมาบีบไว้แน่น จ้องอย่างดุตัน

“จะทำอะไร”

“ก็จะดูนะสิคะว่าคุณแอบหิวใครมา”

“แอริน!”

โรเรนโซ่เสียงเข้ม เสียงที่ดังนั้นทำให้สติของนางแบบสาวกลับคืน ชายหนุ่มบีบข้อมือเธอแน่นขึ้นจนหญิงสาวนึ่วหน้า

“ฉันเจ็บนะคะโรเรนโซ่”

“เจ็บนั่นแหละดี คุณจะได้เลิกบ้าสักที ผมสั่งคุณแล้วใช่ไหมว่าที่ของคุณคือโรงแรม ไม่ใช่ที่นี่ ถ้าผมต้องการคุณเมื่อไหร่ ผมจะไปหาคุณเอง”

“แต่ฉันคิดถึงคุณนะคะ คุณไม่ไปหาฉันเลย เรื่องแค่นี้ฉันจะไม่ว่าสักคำถ้าคุณไม่ได้หิวใครมาด้วย มันเป็นคนอะไรคะ บอกฉันมา”

“ดูเหมือนคุณจะมีสถานะตัวเองไปนะแอริน ผมกับคุณแคมีความสัมพันธ์กันแบบไร้พันธะ คุณมีความสุขผม ผมให้เงินคุณเป็นการตอบแทน แต่ถ้าคุณยังไม่เข้าใจ ผมก็จะให้คุณกลับไปสงบสติอารมณ์ที่มิลาน”

โรเรนโซ่เสียงเข้มและจริงจัง ทำให้นางแบบสาวตกใจ

“ไม่นะคะโรเรนโซ่ อย่าไล่ฉันนะคะ ฉันขอโทษค่ะ ฉันจะไม่เีง่า

ใส่คุณอีกแล้ว” นางแบบสาวโผล่เข้ากอดรัดเขา ตายังคงกวาดมองไปรอบๆ แต่เมื่อไม่มีแว้วว่าจะมีใครอยู่ในห้องนี้ จึงคิดว่าสาวใช้ของเขาคงจะตาฟาด มันทาบปากลักที่สองที่ที่เป็นสาเหตุทำให้เธอเกือบโดนไล่กลับบ้าน

“คุณกลับได้แล้ว ผมมีนัดเจอหุ้นส่วนอีกสามคน”

เขาบอกขึ้น นางแบบสาวจึงพยักหน้ารับอย่างหงอยๆ และเพราะเหตุหิดที่คนในตู้เสื้อผ้างเกียจเข้านัก ก่อนที่แอร์ริณจะออกนอกประตูไปเขาจึงบอก “คืนนี้ผมจะนัดทุกคนมากินอาหารเย็นที่โรงแรม และจะให้คุณไปด้วย”

“จริงหรือคะโรเรนโซ่! โอ...ฉันดีใจที่สุดเลยคะ” แอร์ริณโผล่เข้ามาหาแล้วเขย่งปลายเท้ามาจูบเขาอย่างดูดีเต็ม

อนิมาที่หายใจไม่ออกแถมประตูตู้ออกมาเห็นเข้าพอดีจึงตาโตขึ้น ‘ตาบ้า มาเล่นหนังสดให้ฉันดูอยู่ได้’

หญิงสาวกำมือแน่น เผลอทุบตู้จนแอร์ริณสะดุ้งและขมวดคิ้วอย่างสงสัย แต่ไม่กล้ายุ่มย่ามอะไรมากไปกว่านั้น เพราะกลัวเขาจะอารมณ์เสียจนไม่ยอมให้เธอไปงานเลี้ยงต้อนรับหุ้นส่วนด้วยในคืนนี้

โรเรนโซ่ลอบยิ้ม ปรายตามองตู้เสื้อผ้า

แอร์ริณส่งยิ้มให้เขาอีกครั้งแล้วบอกลา “ไปนะคะที่รัก แล้วเจอกันคะ” เธอโบกมือลาแล้วออกไปจากห้องเขา เห็นชูกำลังตั้งโต๊ะอาหารอยู่ที่ปรีเข้าไปหาอย่างคาดโทษ

“นั่งชู!”

“เอ่อ...คะคุณแอร์ริณ?”

“แกนี่มันตาถั่ว เพราะแกคนเดียวเขี้ยว ทำให้ฉันโดนดู ถ้าตาถั่วมาฟ้องอะไรฉันผิดๆ อีกละก็ ฉันได้แต่งงานกับโรเรนโซ่เมื่อไหร่จะให้เขาเช็ดหัวแกออกไปเป็นคนแรก” แอร์ริณชี้หน้าคาดโทษแล้วออกไปจากบ้านเขาทันที เจอหน้าจูเซปเป่พอดีจึงให้เขาไปส่งที่โรงแรม

“โง่งนังซุ อยากจะเอาหน้า หี โดนค่าจนหน้าหงาย” แปน
เพื่อนร่วมงานชาติเดียวกันหัวเราะออกมาเบาๆ กับหน้าที่หดเหลือแค่
สองนิ้วของซุ

“ฉันไม่ได้อยากจะเอาหน้า ก็ฉันคิดว่าเป็นคุณแอรินจริงๆ นี่
หว่า”

“แกมันตาฝ้า”

“เอออๆ สงสัยฉันจะตาฝ้าไปจริงๆ เมื่อคืนคุณละครไทยดึกไป
หน่อย สงสัยจะวงจนเบลอ ไปๆ ทำงานต่อ เดี่ยวคุณโรเรนโซ่คงลง
มาแล้ว”

สองสาวช่วยกันจัดโต๊ะอาหาร เมื่อไม่ต้องเผื่อที่สำหรับแอริน
แล้วจึงยกออกไปเก็บ เหลือเฉพาะส่วนของโรเรนโซ่เท่านั้น

ประตู่เสื้อผ้าถูกลักออกอย่างรวดเร็วและแรง อโนมาหน้า
บูดบึ้ง ออกมายืนตรงหน้าเขาได้ก็ส่งค้อนให้วงใหญ่และเอ๋ยเสียง
หัวนวด

“น่าเกลียดที่สุด!”

“อะไรของคุณ”

“มาเล่นหนังสดอะไรให้ฉันดู ไม่ได้อยากดูเลยสักนิด” อโนมา
ไม่รู้ตัวเลยว่าตัวเองแสดงความหงุดหงิดออกมามากแค่ไหน

ชายหนุ่มหรีตามอง “รู้ได้ยังไงว่าเล่นหนังสด ประตู่ปิดอยู่ไม่ใช่
หรือ” เขาแสวงเล็กคิ้ว ทำไมจะไม่เห็นว่าอโนมาแอบแ้มประตู่ออกมา
ตอนแอรินจูบเขาพอดี “หรือว่าคุณแอบมอง”

“ฉันไม่ได้แอบ ก็ตู้มันแคบแค่นี้ ฉันหายใจไม่ออกก็ต้องเปิด
ออกมา” หญิงสาวค้อนให้เขาอีกทีแล้วเดินออกไปถึงประตู

“แล้วนั่นคุณจะไปไหน”

“กลับห้องฉันนะสิ”

“แน่ใจนะว่าจะไม่ไปที่กาสิโนพร้อมผม จะกลับไปหาวีโต้ของคุณในสภาพนี้?” สภาพนี้ในความหมายของเขาคือหญิงสาวสวมชุดนอนแบบเชิ้ตที่ ถึงจะมีเสื้อคลุมอยู่ แต่ก็ปกปิดความเข้ายวนไม่มีดี รูปร่างหน้าตาอย่างอนมาเป็นดารานางแบบได้สบาย

“แล้วถ้าฉันไปกับคุณในสภาพนี้ ไม่แปลกกว่าหรือไง”

โรเรนโซ่โทร. หาจูเซปเป สั่งให้เขาซื้อชุดจากร้านห้องเสื้อในโรงแรมที่เปิดบริการแล้วสองสามวัน หญิงสาวจึงเข้าใจจุดประสงค์ของเขา เธอแหม่ปากแน่น แต่ก็คิดว่าออกไปพร้อมเขายังพอจะแก้ตัวกับวีโต้ได้ว่าเธอออกมาเดินเล่นรอบหาดแต่เช้า โรเรนโซ่เห็นเข้าจึงรับเธอมาด้วย

“ตกลงว่าไง”

“ก็ได้ค่ะ” เธอพยักหน้าอย่างว่าง่ายเป็นครั้งแรก เขาก็ยื่นผ้าเช็ดตัวให้ แต่หญิงสาวทำปากเบี้ยวอย่างรังเกียจ สายหน้าทันที “ไม่เอาหรอก ฉันไม่เคยใช้ของแบบนี้ร่วมกับใคร”

“รังเกียจผมขนาดนั้นเลยเหรอ”

“มากกว่าที่คุณคิดเท่าตัว” หญิงสาวตอบ แล้วก็ยังสะใจกับสีหน้าเหมือนเสือโดนกระตุกหนวดของเขา

โรเรนโซ่ चु่นกึก แรกอยากเอาชนะพลังพลานในอก สักวันเขาจะต้องกำราบแม่ม้าพยศตัวนี้ให้ได้ “จะอาบตีๆ ไหม”

“ไม่”

โรเรนโซ่ตรงเข้าจุดหญิงสาวให้เดินเข้าไปในห้องน้ำ อนินมาไวยววยร้องลั่นเมื่อเขาเปิดฝักบัวและสาดน้ำใส่เธอจนตัวเปียกปอน

“ทำอะไรของคุณเนี่ย”

“ผมไม่ชอบคนผู้หญิงไม่อาบน้ำไปไหนมาไหนด้วยหรอกนะ”

“ฉันอาบเองได้” เธอตวาดแล้วแย่งฝักบัวมาอาบเอง ก่อนไล่เขาออกไป “ไปได้แล้ว จะยืนดูฉันอาบน้ำอยู่อย่างนี้หรือไง”

“ก็ดีนะ”

“นี่” หญิงสาวตาเขียวบ๊ด

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ แล้วออกไปจากห้องน้ำ

ไม่นานจูเซบเป้ก็กลับเข้ามา ลูกน้องคนสนิทของโรเรนโซเคาะห้องเจ้านาย แปลกใจอยู่ครู่ครั้นว่าเจ้านายสั่งให้ซื้อชุดผู้หญิงพร้อมชุดชั้นในมาด้วยเพื่อเอามาให้ใคร ในเมื่อเอรินก็กลับออกไปแล้ว อีกอย่างนางแบบสาวก็ชนกระเป๋ามาตั้งหลายใบ ไม่น่าจะขาดแคลนเสื้อผ้าจนถึงกับต้องไปซื้อชุดมาให้ใหม่แบบนี้

ประตูเปิดออกแค่พอให้เจ้าของห้องยื่นมือออกไปรับ ทำให้จูเซบเป้ที่แอบสอดสายตามองไปด้านในไม่เห็นอะไรมากไปกว่านั้น

“ครบไหม”

“ตรงตามที่สั่งครับเจ้านาย แล้วทำไมเจ้านายไม่ให้ผมเอาให้คุณเอริ...” จูเซบเป้บอกได้เท่านั้นประตูห้องน้ำก็เปิดออกพร้อมเสียงหวานคั่นหูที่เขาจำได้ว่าเป็นเสียงผู้หญิงของวิโต้

“คุณ ฉันลืมหยิบผ้าเช็ดตัว ขอน้อยสิ”

“นั่นมัน...” จูเซบเป้เบิกตากว้างขึ้น

โรเรนโซ่จึงคว้าถุงเสื้อผ้ามาแล้วปิดประตูใส่หน้าคนสนิทโดยไม่อธิบายอะไร เขาได้แต่ยกมือขึ้นเกาท้ายทอย

อะไรกันเนี่ย!?

โรเรนโซ่เดินถือผ้าเช็ดตัวไปหยุดอยู่หน้าห้องน้ำที่มีมือขาวๆ ยื่นออกมาารอรับ

“เร็วสิคุณ”

“ไม่เร่งเกี่ยวแล้วหรือไง”

“เร่งเกี่ยวเหมือนเดิม แต่ฉันไม่มีทางเลือก เพราะตอนนี้ฉันเปียก

ทั้งตัวทั้งชุด เพราะคุณคนเดียวเลย” เธอกล่าวโทษ ยังคงยื่นมือออกไปรอรับ แต่เจ้าของผ้าเช็ดตัวก็ยังไม่ยี่งอที่จะส่งผ้าเช็ดตัวมาให้เธอเสียที “เรารู้สิคะ”

“คุณก็เปิดประตูออกมาเอาสิ ผมไม่ใช่คนรับใช้คุณนะ”

“นี่ ฉันไปอยู่ไม่รู้หรือไง”

“ผมจะไปรู้ได้ยังไงล่ะคุณ ผมไม่ได้อยู่ในห้องน้ำกับคุณสักหน่อย แต่ถ้าคุณอยากให้ผมรู้ ผมเปิดเข้าไปดูก็ได้”

โรเรนโซ่พูดจบก็ยื่นมือมาจับลูกบิดประตูแล้วกระซอกเปิดออก หญิงสาวเบิกตากว้างอย่างตกใจ หัวใจร้องลั่นห้องจนเขาต้องยกมือขึ้นปิดหู

“พอได้แล้วคุณ ผมมองคุณที่ไหนแล้ว” โรเรนโซ่บอก

หญิงสาวจึงเพิ่งเห็นว่าเขาคืนหลังให้อยู่ และยื่นผ้าเช็ดตัวออกมาทางด้านหลัง เธอค่อนข้างรู้ตัวว่าเขาไม่ได้มองมา ก่อนจะกระซอกผ้าเช็ดตัวมาพันกายแล้วผลักเขาเบาๆ จนเขไป “ทีหลังคุณอย่าเล่นแบบนี้อีกนะ”

“ไปแต่งตัวได้แล้ว ผมจะได้อาบน้ำบ้าง เลือชุดเก่าคุณก็เอาใส่ในตะกร้าไว้นั่นแหละ เตียวให้แม่บ้านเอาไปซักให้” เขาบอก

หญิงสาวแย้ง “ไม่ดีกว่าค่ะ ในนั้นมีเสื้อผ้าส่วนตัวของฉันด้วย ฉันไม่ใช่คนอื่นซักให้หรอกค่ะ” เธอบอก ทำให้โรเรนโซ่ไหวไหวหลยตามใจ หญิงสาวรูลงหลังเขาให้เข้าไปในห้องน้ำ ส่วนตัวเองก็แต่งตัวด้วยชุดที่เขาเพิ่งให้คนเอามาให้ เธอหน้าแดงเมื่อชุดชั้นในพวกนั้นขนาดพอดีกับตัวเธอเป๊ะ ตอนที่เขาโทร. หาจูเซบเบ่ เธอไม่เห็นได้ยินเขาพูดถึงชุดชั้นใน เดกว่าเขาคงแอบโทร. ไปบอกอีกรอบตอนที่เธอเข้าห้องน้ำ

โรเรนโซ่ใช้เวลาอาบน้ำนานกว่าเธอเสียอีก หญิงสาวจึงเอาถุงพลาสติกที่ใส่เสื้อผ้าชุดใหม่ไปใส่ชุดเดิม เธอไม่มีอุปกรณ์แต่งหน้าใดๆ มาด้วย จึงแค่หวีผมให้เรียบ และทาครีมที่วางอยู่หน้ากระจก ประแป้ง

บางๆ รอดอีกเกือบห้านาทีพ่อเจ้าประคุณจึงออกมาจากห้องน้ำ

ชายหนุ่มนั่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวออกมา อโนมาเบือนหน้าหนี แต่ชายหนุ่มกลับจ้องอ้อมมาด้านหน้าเธอ กลิ่นสบู่อาบน้ำหอมจางๆ ทำให้ชนเธอลุกชู ขณะที่ยังคงหงุดหงิด คนบ้าอะไรมายืนอวดหุ่นอยู่ได้ หน้าไม่อาย สาธุ ขอให้ผ้าเช็ดตัวหลุดซะให้เด็ด

ครู่หนึ่งผ้าเช็ดตัวที่ชายหนุ่มพันไว้ห่มเหมาก็หลุดลงมากองบนหลังเท้าเขา โดยที่โรเรนโซเองก็ไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดขึ้น เพราะไม่ได้ใส่อะไรไว้ข้างในเลย

“กรี๊ด!” หญิงสาวหวีดร้อง หลับตาปี

ขณะที่ชายหนุ่มเองแม้ไม่ได้ตั้งใจให้ผ้าเช็ดตัวหลุด แต่ก็ไม่ได้ปกป้อง สำหรับเขาแล้ว การแก้ผ้าต่อหน้าผู้หญิงเป็นเรื่องที่ทำอยู่บ่อยๆ จึงไม่รู้สึกละอายอะไร “ร้องเหมือนไม่เคยเห็นไปได้คุณ” เขาส่ายหน้า ค่อยๆ ก้มลงหยิบผ้าเช็ดตัวมาพันกาย

“ก็ใช่นะสิ ฉันไม่เคยเห็น” อโนมาโต้ตอบเสียงดัง

เขาเห็นหน้าเธอแดงก่ำ ขนกายลุกชัน จึงขมวดคิ้ว เธอเองก็น่าจะผ่านเรื่องพวกนี้มาเยอะ ไม่น่าจะมาเขินอายอะไรกับแค่ผู้ชายแก้ผ้า “แล้ววีโต้ของคุณเขาปิดไฟตอนขึ้นเตียงกับคุณตลอดเลยหรือไง”

“นี่ ฉันกับวีโต้ เราไม่ได้...” หญิงสาวหยุดพูดต่อขณะนึกได้ว่า เธอต้องการให้เขาและใครๆ เข้าใจว่าเป็นผู้หญิงของพ่อตัวเองอยู่ เพื่อความปลอดภัยของตัวเองเธอและเพื่อไม่ให้มีผู้หญิงที่ไหนเข้ามาเกาะเกาะพ่อตัวเอง

“ไม่ได้อะไร”

“เปล่า คุณแต่งตัวเสร็จหรือยังเล่า ฉันจะได้แต่งตัวบ้าง” อโนมาทำหน้ายุ่ง

ชายหนุ่มหยุดยืนตรงหน้าเธอแล้วบอกด้วยเสียงเบาๆ อย่างยั่วเย้า “เสร็จแล้ว”

อโนมาถอนหายใจโล่งอก เธอเปิดเปลือกตาขึ้น มองหน้าเขา
แล้วสายตาก็ค่อยๆ เลื่อนลงต่ำจากใบหน้าหล่อเหลา ล้ำคอ หน้าอก
แกร่ง มาจนถึงกล้ามเนื้อหน้าท้องหนึบแน่นเป็นลอนสวยอวดซิกซ์แพ็ก
และต่ำลงมาก็คือ...

กรีด!